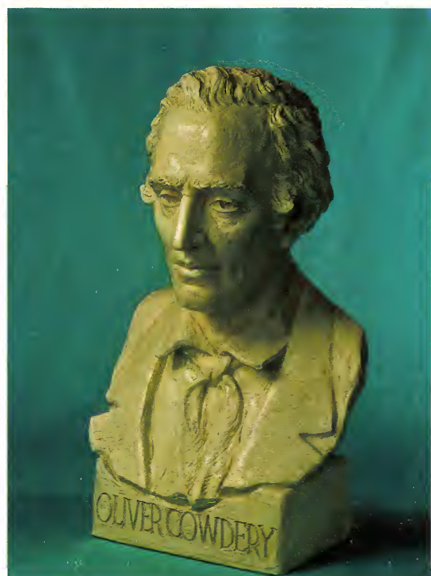
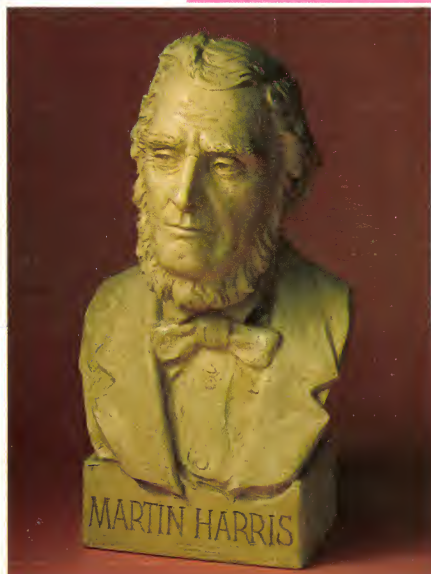

DEN *danske* STJERNE

Nr. 1 · 118. Årgang
Januar 1969

Det inspirerende budskab

AF THOMAS S. MONSON af De Tolvs Råd

Nogle af os husker David som en hyrdedreng, der modtog en guddommelig kaldelse gennem profeten Samuel. Jeg vil imidlertid tænke på David som den retfærdige yngling, der havde mod og tro til at møde den uovervindelige overmagt, da alle andre tøvede, og som havde mod og tro til at forløse Israels navn ved at møde denne kæmpe — Goliath fra Gath.

Må vi omhyggeligt ransage vort eget liv og bedømme vort mod og vor tro. Er der en Goliath i dit liv? Er der én i mit? Står han stor og mægtig mellem dig og din lykke? Det ene menneskes Goliath kan være en cigarets kvælertag eller måske en uslukkelig tørst efter spiritus. For det andet menneske kan Goliath være dets ubeherskede tunge eller selviske træk, der får vedkommende til at vise foragt over for de fattige og de underkuede. Misundelse, begærlighed, angst, dovenskab, tvivl, moralsk fordærv, stolthed, kødets lyst, selviskhed, nedtrykthed — alle står de for en Goliath.

Den kamp, vi kæmper for vor udødelige sjæl, er ikke mindre betydningsfuld end den kamp, David kæmpede. Fjenden er ikke mindre drabelig, og den Almægtige Guds hjælp er ikke længere borte. Hvad skal vi gøre? Ligesom for Davids vedkommende fordum er vor sag retfærdig. Vi er blevet sat på jorden ikke for at bukke under eller falde, men for at sejre. Vor kæmpe, vor Goliath, må og skal overvindes.

Indholdsfortegnelse

Forklaring til omslaget

De fire vidner til Mormons Bog vises på denne måneds omslag. Begyndende øverst til venstre: Oliver Cowdery, David Whitmer, Martin Harris og Emma Smith, Profetens hustru. Busten af Emma Smith er udført af Elaine Evans og de tre andre er udført af Ed Fraughton. På side 9 findes de personlige vidnesbyrd af de fire vidner. O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1 · Januar 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

At få den højeste succes

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

I den vidunderlige tale, som indeholder Saligprisningerne, sagde Frelseren: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift." (Mattæus 6:33) Nogle kommentatorer mener, at der med „alt andet" henvises til de dyder, der omtales i de forudgående vers i kapitlet, men andre anvender udtrykket med mere visdom som henvisende til menneskets universelle liv.

EN NYTÅRSFORMANING TIL UNGDOMMEN

Ved dette årsskifte vil jeg gerne benytte lejligheden til at anvende de få udtalelser, der kom til udtryk under Frelserens liv, på de enkelte af Guds børn.

Jesus talte ikke blot til de få mennesker, der fulgte Ham, men til hele menneskeheden. Derfor vil jeg lade denne formaning gælde for unge mennesker overalt — som først søger Guds rige og Hans retfærdighed — idet jeg med tro forsikrer dem om, at alt andet nyttigt og gavnligt skal gives dem i tilgift.

Med denne store formaning forbinder jeg en udtalelse af Sir Humphrey Davy, der ved en lejlighed skrev: „Hvis jeg blandt alle ting kunne vælge det, der på én gang ville være til størst glæde og til størst nytte for mig, ville jeg foretrække en fast religiøs overbevisning frem for en hvilken som helst anden velsignelse."

Jeg henviser til dette citat på grund af anvendelsen af to udtryk — „til størst glæde" og „til størst nytte". Alt for mange mennesker i verden søger at gøre nytte på en måde, der er i modstrid med dette „at søge Guds rige". Med andre ord, livet er inddelt i to store afsnit, — det verdslige og det åndelige. Hvis De åbner øjnene og ser Dem omkring, vil De lægge mærke til, at de fleste mennesker søger glæde i den verdslige verden og ikke i den åndelige. Efter mange års erfaring siger jeg af hele mit hjerte til jer unge mennesker, at nytte, glæde og lykke i dette liv kommer ved at følge Kristi formaning om først at søge Guds rige.

OPSKRIFTEN PÅ SUCCES

Hvis jeg skulle udtrykke mit hjertes mest dybtfølte ønske for jer unge mennesker ved dette nytår, ville jeg sige til jer, både I unge og til alle mennesker overalt: „Hvis I vil opnå den højeste succes og den største tilfredshed i sindet, skal I i jeres hverdagsliv føre Jesu Kristi Evangeliums idealer ud i livet." Jeg tøver ikke med at fremføre denne udtalelse uden forbehold. Jeg ved, at resultatet vil blive som jeg har antydet. Disse idealer vil gøre vore unge mennesker til mere pligtopfyldende sønner og døtre, til mere værdige mødre og fædre til fremtidens familier; de vil gøre dem bedre egnede til at opfylde målet med deres skabelse her på jorden.

Til de studerende vil jeg gerne sige: bliv mere kyndig inden for det fag eller det erhverv, I har valgt, bliv dygtigere og til større nytte for andre, og I vil få større personlig glæde. Ligegyldigt hvilket fag eller erhverv I har valgt, bør I være fast besluttet på at udmærke jer på det pågældende område.

VI LEVER, SOM VI TÆNKER

Der er dog noget endnu højere at tragte efter end udmærkelse i Deres fag eller erhverv. Det er det, som danner manden. Det er det, som skaber den smukke kvinde, som gør manden til menneskehedens tjener, og som får kvinden til virkelig at elske og tjene sine kære; det, som man virkelig tror på, *virkelig i hjertet tror på*, som man elsker og ærer gennem livet, som vejleder én i skolen, i dansesalen, på arbejdspladsen, i alle aktiviteter – i hjemmet, i Kirken og i forretningslivet. Det, vi virkelig tænker, er det, vi virkelig lever efter. For at forandre menneskene må vi ændre deres tankegang. Mennesker overgår ikke deres idealer. De må ofte give op over for dem, men de overgår dem aldrig.

Paulus siger det på en anden måde:

„I skal vandre i Ånden, siger jeg, så vil I ingenlunde fuldbyrde kødets begæringer.

Thi kødet begærer imod kødet; de to ligger nemlig i strid med hinanden, så I ikke kan gøre det, som I gerne vil." (Galaterne 5:16, 17)

En overordentlig betydningsfuld udtalelse. Og derefter opregner Paulus kødets begæringer. De husker dem. De manifesterer sig som:

„. . . Utugt, urenhed, løsagtighed, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, nid, hidsighed, egennytte, splittelser, partier, misundelse, drukkenskab, svir og deslige, og jeg siger jer forud, som jeg før har sagt, at de, der øver sådanne ting, skal ikke arve Guds rige." (Galaterne 5:19—21)

„Søg først Guds rige og hans retfærdighed . . .", og det gøres ved at opmuntre tankegangen og efterleve Åndens frugter, som er:

„. . . kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed. Mod sligt er loven ikke. Og de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer. Lever vi i Ånden, da lad os også vandre i Ånden." (Galaterne 5:22—25)

EN SIKKER LEDETRÅD GENNEM BUSKADSET

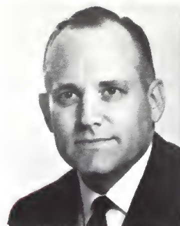
For nogen tid siden læste jeg en artikel, der handlede om en opsynsmand, som opdagede en snor, der var fastgjort til et træ og førte ind i en tæt skov. Han besluttede sig til at følge denne snor for at finde frem til dens formål. Gennem underskov og nedhængende grene banede han sig vej gennem skoven, så godt han kunne, og til sidst kom han ind på livet af en jæger, der havde resterne af et nøgle høstbindegarn i hånden. På spørgsmålet om, hvad dette bindegarn skulle gøre godt for, svarede jægeren: „Jeg har hørt om nogle, der er faret vild her i skoven, og jeg bestemte mig til, at hvis jeg skulle miste min retningssans, ville jeg have et middel til at finde vej tilbage."

Vi bevæger os alle fremad i menneskehedens tætte skov. Nogle mister deres retningssans, andre har klogeligt sørget for et anker, så de kan finde tilbage, selv om de går over gaden og bliver forvirret i menneskemylderet.

Dette anker er Jesu Kristi Evangelium og dets idealer. Lykke, sikkerhed, karakterstyrke, som er højere end intellektet, bliver resultatet af at holde fast ved dette anker. Vær sand mod de åndelige værdier, som er ærlighed, dyd, kyskhed — Deres livs anker — der bringer lykke og fred til sjælen, hvis man følger disse idealer i det daglige liv! Jeg ved, at De vil blive lykkeligere ved at gøre det. Det er ikke noget, jeg tror. Det er ikke noget, jeg formaner Dem til. Hver glæde, hver lykke kan blive Deres, hvis De indretter Dem efter de idealer, der blev givet af Frelseren —

„Men søg først Guds rige og Hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Mattæus 6:33) ○

Vi skylder suveræniteten lydighed og troskab

AF HOWARD W. HUNTER Af De Tolvs Råd

Der findes i verden over tre og en halv milliard mennesker. De er delt i grupper, der hver især er under herredømme af visse systemer, hvorved de bliver undergivet den øverste magt i det land, de lever i. I nogle lande er denne magt investeret i én person, regenten. Andre lande har republikanske regeringsformer, således at suveræniteten hviler hos folket, og den øverste magt udtrykkes sædvanligvis gennem lovgivningsmagten. Uden hensyn til, om suveræniteten udøves af et menneske eller et folk, er de enkelte borgere undergivet denne øverste magt. De har de rettigheder og privilegier, der står dem åbne under loven, og de har pligt til at rette sig efter lovens bestemmelser. Dette er nødvendigt for samfundets bedste, for beskyttelse af liv og frihed og for at fremme og bevare menneskets lykke.

I en republik har regeringen den øverste myndighed såvel som pligt til at beskytte den enkeltes rettigheder og til at bringe civile stridigheder og problemer i orden ved hjælp af fredelige midler. Borgerne har ikke ret til at tage loven i egne hænder eller til at udøve voldelig magt. Statens øverste love skal opretholdes, og folk, der lever under disse love, skal adlyde dem til gavn for helheden. I denne henseende indtager Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige et fast standpunkt. En af dens tros fundamentale læresætninger er tydeligt fastslået med disse ord: „Vi tror, at vi skal være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde loven." (Den 12. Trosartikel.)

De mennesker i verden, som tror på Gud, lever under de usædvanlige omstændigheder at have dobbelt regering. Foruden at være statens øverste magt undergivet har de højtideligt forpligtet sig til at vise troskab mod Gud og holde de bud, Han har givet. Dette begreb om en guddommelig konge og et overherredømme går gennem både hele Det gamle Testamente og Det nye Testamente.

I sin beskrivelse af begyndelsen af Jesu tjenestegerning anvender Markus disse ord: „Men efter at Johannes var sat i fængsel, drog Jesus til Galilæa og prædikede Guds evangelium og sagde: Tiden er inde, og Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på Evangeliet;" (Mark. 1:14-15.) Under hele Mesterens tjenestegerning var et af Hans hovedemner dette, at „Guds rige er nær for hånden." Visse lærde mænd tolker ordene „er... for hånden" som en beskrivelse af noget, der skal finde sted i nær fremtid. De påstår, at riget ikke blev oprettet på jorden før Pinsefestens dag, da Ånden blev udgydt over folkeskaren. De betegner denne begivenhed som den kristne kirkes begyndelse. Kendsgerningerne giver imidlertid grundlag for en helt anden konklusion. Der er rigelige beviser for, at Guds rige blev grundlagt på Adams, det første menneskes, tid og stadig består i vore dage. Jordens befolkning har lige fra begyndelsen været forpligtet over for Gud som deres konge.

Er det i modstrid med suverænitetens teori, at et menneske eller en gruppe mennesker skal vise troskab mod to forskellige monarker? At de skal være lydige mod to forskellige og tydeligt adskilte, suveræne magter? Overfladisk betragtet er der modsigelser i dobbelt suverænitet, og dog har situationen været netop således gennem hele menneskets jordiske tilværelse. Sådanne forhold får en til at spørge: Hvis der skulle opstå en konflikt med hensyn til lydighed, hvem har så fortrinnet? En gennemgang af menneskehedens historie besvarer desuden det spørgsmål, om der virkelig er en konflikt eller ikke.

En interessant begivenhed, der fandt sted i Mesterens dage, belyser dette specielle punkt. Den findes optegnet i tre forskellige bøger i Det nye Testamente: Mattæus, Markus og Lukas, og drejer sig om en strid om betaling af skat. Judæa var under romersk herredømme, og myndigheden hos Sanhedrinet, det øverste jødiske råd, var blevet beskåret under den romerske regering. Rådet havde ret til at opkræve skatter, men det havde ikke magt til at afsige dødsdomme. Denne magt beroede hos den romerske statholder for Judæa, Pon-

tius Pilatus. Eftersom Sanhedrinet ikke havde myndighed til at afsige dødsdomme, lagde de, som havde sammensvoret sig mod Jesus, en plan, og prøvede at stille en fælde op for Ham, så Han ville give dem et svar, der kunne danne grundlag for at overgive Ham til Pilatus; de ville anklage Ham for forræderi, hvilket var en forbrydelse, der blev straffet med døden.

Der blev opkrævet skat hos alle, der hørte ind under den romerske regering. Denne skat var sansynligvis den romerske person-skat eller kopskat, som vi ville kalde den. Det var ikke nogen stor skat, men den dækkede over et principspørgsmål. Jøderne betragtede sig som hørende under et teokrati med Jehova som konge. De nægtede at anerkende det romerske styre. Det nævnte spørgsmål var derfor dette: Kan en jøde med god samvittighed betale skat til romerne, eller skal han kæmpe for uafhængighed på det grundlag, at Gud alene er Israels Konge? Det blev et spørgsmål om troskab og lydighed mod suveræniteten.

Farisæerne, som udpønsede planen, var ivrige efter at overrumple Jesus, så de holdt sig i baggrunden og sendte nogle af deres unge disciple samt nogle herodianere hen for at udføre planen. Herodianerne var ikke en religiøs sekt, men et politisk parti. De var tilhængere af Herodes Antipas, statholderen i Galilæa, og støttede det romerske styre. Farisæerne var naturligvis modstandere af den romerske besættelse af Judæa. Planen syntes at gå ud på, at de ville give indtryk af, at der var opstået strid mellem de unge mænd, farisæriske studerende og herodianerne, og nu var de kommet til Mesteren for at høre Hans mening, så de kunne få ordnet deres meningsforskelle.

De nærmede sig Jesus med respekt og høflighed og sagde til Ham: „Mester! vi ved, at du er sanddru og lærer sandfærdigt om Guds vej uden at ænse andres dom, thi du kender ikke til personsanseelse." (Matt. 22:16.) Det kunne se ud som om disse smigrende ord var beregnet på at fjerne Hans mistanke, så Han ville udtale sin mening til dem i fortrolighed til vejledning for dem i et moralsk anliggende. Derefter fulgte så spørgsmålet, der var så nøjagtigt udformet: „Har man lov til at give kejseren skat, eller ej?" Spørgsmålet var udformet så ondskabsfuldt, at det krævede, at der blev svaret „ja" eller „nej", og begge svar ville give dem grundlag for at tilintetgøre Ham. Hvis Han havde sagt: „Ja, I skal betale den skat", ville Han være blevet kaldt en forræder. Det ville have drevet en kile mellem Ham og Hans tilhængere og have skabt oprør. Hvis Hans svar var blevet: „Nej, det er ikke lovligt at betale den skat", ville de have overgivet Ham i romernes hænder på grund af forræderi.

Jesu modstandere havde i sinde at gennembore Ham, hvilket af de to svar Han så end ville vælge. Det interessante ved Hans svar er, at Han ikke omgik spørgsmålet, men Han besvarede det klart og positivt uden at blive fanget i noget. Han sagde: „I hyklere, hvorfor stiller I fælde for mig? Vis mig skattens mønt!" De rakte Ham en denar. (Matt 22: 18-19) Denne mønt var uden tvivl den gængse, romerske denar med billede af Tiberius, muligvis Augustus. Han ønskede at vise dem kejserens billede og den inskription, der viste hans navn og titler. Man havde den gældende regel, at den, som får sit billede og sine titler præget på mønter er ejer af mønten og anerkendes som den øverste regent. Han siger til dem: „Hvis er det billede og den indskrift?" De svarede Ham: „Kejserens" . . . (vers 20-21). De havde indrømmet, at mønten tilhørte den romerske kejser, og da den var den gældende mønt for betaling af skat, viste den at landet var under romersk styre. Da siger Han til dem: „Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud hvad Guds er." (vers 21.) Med andre ord: „Vær ikke uretfærdige; giv kejseren det, der tilhører ham, samtidig må I ikke være ugudelige, men give Gud det, som hører Gud til."

Visdommen i dette svar forklarer to regenters begrænsninger og viser de to riger: himmelens og jordens jurisdiktion. At monarkens billede er præget på mønterne betegner, at timelige ting tilhører den jordiske regent. Guds billede præget på et menneskes hjerte og sjæl betegner, at alle hans midler og al hans magt tilhører Gud og skal anvendes i Hans tjeneste.

Den lektion, mesteren her gav, er så tydelig, at det ikke er nødvendigt at omtale den yderligere. og jeg vil heller ikke uddybe pointen. Den prøve, der skal anvendes, når man skal overveje sin lydighed mod suveræniteten, hvor der er tale om to regenter, er et spørgsmål om visdom. Jeg mener ikke at der eksisterer nogen virkelig konflikt, der kan skabe alvorlig tvivl med hensyn til troskab og lydighed.

I vor urolige tid kunne man passende spørge: „Hvad skylder vi kejseren? Hvad skylder vi det land, vi lever i?" Vi skylder troskab, respekt og ærbødighed. De love, der vedtages for at fremme helhedens vel og undertrykke det onde, skal adlydes strengt. Vi skal yde vort bidrag for at støtte regeringen, så den kan klare de nødvendige udgifter, der er forbundet med beskyttelse af liv, frihed, ejendom og til fremme af alle menneskers velfærd.

I året 1835, altså for 134 år siden, blev en erklæring om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tro vedrørende regeringer og love udarbejdet og enstemmigt vedtaget. Den er optaget som afsnit 134 i Kirkens „Lære og Pagter". Skønt der nu er gået over hundrede år, er der ikke sket nogen ændring eller omformning, og udtalelsen er lige så anvendelig idag, som da den blev skrevet. Jeg vil her fremføre en del af denne udtalelse:

„Vi tror, at regeringer indstiftedes af Gud til menneskets gavn, og at Han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger med hensyn til disse, både med henblik på lovgivningen og håndhævelsen til samfundets gavn og sikkerhed.

Vi tror, at ingen regering kan eksistere i fred, medmindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hvert menneske udøvelse af fuld samvittighedsfrihed, ejendomsret samt beskyttelse af liv.

Vi tror, at alle regeringer må have embedsmænd og øvrighedspersoner til at håndhæve lovene, og at sådanne bør indsættes, som vil udøve loven upartisk og retfærdigt og understøttes ved folkeafstemning — om regeringsformen er demokratisk — eller ved regentens vilje.

Vi tror, at religionen er instiftet af Gud, og at menneskene er ansvarlige over for Gud, og for Ham alene, for udøvelsen deraf, medmindre deres religiøse anskuelser tilskynder dem til at gøre indgreb i andres rettigheder og frihed; men vi tror ikke, at nogen menneskelig lovgivning har ret til at foreskrive regler for gudsdyrkelsen og således binde menneskets samvittighed eller foreskrive nogen form for offentlig andagt eller andagt i hjemmet. Øvrigheden bør holde forbrydelsernes antal nede, men aldrig kontrollere samvittigheden; den bør straffe brøde, men aldrig undertrykke åndens frihed.

Vi tror, at alle mennesker er forpligtet til at understøtte og opretholde de respektive regeringer, som de lever under, så længe disse beskytter dem i deres iboende og uafhængige retsgoder gennem deres love, og at opstand og oprør ikke passer sig for alle således beskyttede borgere og bør straffes efter fortjeneste; ligeledes at alle regeringer har ret til at udstede sådanne love, som efter deres mening bedst kan fremme alles vel, medens de på samme tid holder samvittighedsfriheden hellig." (L. & P. 134:1-5.)

Udtalelsen fortsætter, men jeg standser her. Disse ord påpeger alvorlige forpligtelser, der påhviler en regering og dem, som skylder regeringen troskab. I vor tid ser det ud til, at ulydighed mod den borgerlige øvrighed er fremherskende og endog forsvares fra visse talerstole; men denne Kirkes stilling og lære er klar.

Jeg ved, at Gud lever, at Han er den øverste magt i himlen og på jorden. Jeg bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi, hele menneskehedens Frelsers, guddommelighed. Min kundskab om disse sandheder tvinger mig til lydighed mod den guddommelige suverænitet, men også til at opretholde landets love. Der er ingen konflikt mellem det, vi skylder kejseren, og vor forpligtelse over for Gud. Må himmelens Gud give inspiration og vejledning til de ledere i verden, som formulerer reglerne for den jordiske suverænitet, og også til dem af os, der regeres af disse magter. Må retfærdigheden blive sat i det rette perspektiv til bedste for hvert enkelt menneske. Mesterens udtalelse: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift" (Matt. 6:33.), bør være vor rettesnor. Den ærlige søgen efter retfærdighed og at underlægge sig Guds suverænitet vil løse problemerne med kejseren. Må Herren velsigne os er min ydmyge bøn.

Den, der vender sit øre fra loven, endog hans bøn er en gru.

Ordsprogenes Bog

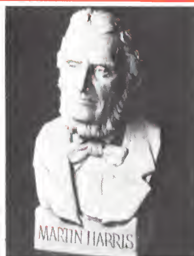
Fire vidners vidnesbyrd om Mormons Bog

Mormons Bog blev skrevet på tynde guldplader, der blev skjult i jorden, indtil de blev overgivet til profeten Joseph Smith. Her følger vidnesbyrd fra fire personer, som vidste, at denne bog blev sendt guddommeligt, og at oversættelsen blev inspireret af Gud.

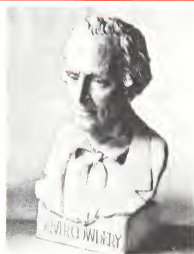
Emma, profeten Joseph Smiths hustru:

„Det er min overbevisning, at Mormons Bog er af guddommelig ægthed – Jeg har ikke den mindste tvivl om det; jeg er overbevist om, at intet menneske kunne have dikteret manuskriptet til bogen, medmindre vedkommende var inspireret; for medens jeg var skriver for jeres far (Joseph), kunne han diktere for mig time efter time, og når han vendte tilbage efter at have spist eller efter en anden afbrydelse, kunne han straks begynde, hvor han var hørt op, uden hverken at se manuskriptet eller få nogen del af det læst op for sig. Det var sædvanligt, at han gjorde det. Det ville være usandsynligt, at en lærd mand kunne gøre sådan; og for en, der var så ulærd, som han var, ville det simpelthen være umuligt . . ." (Joseph Smith III, „Last Testimony of sister Emma", Saints' Advocate, Vol. 2. (October 1879) p. 52.)

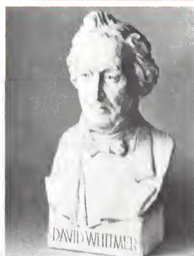
Martin Harris

„Jeg ved, at Mormons Bog er sand . . . Jeg ved, at pladerne er blevet oversat ved hjælp af Guds gave og kraft, for Hans stemme forklarede det for os; derfor ved jeg med sikkerhed, at værket er sandt. For holdt jeg ikke pladerne på mit knæ i halvanden time, medens jeg engang samtalede med Joseph . . . ? Jo, det gjorde jeg. Og lige så mange plader, som Joseph oversatte, holdt jeg i mine hænder, plade for plade." (Millennial Star, Vol. 21, p. 545.)

Oliver Cowdery

„Med min egen pen skrev jeg hele Mormons Bog (undtagen nogle få sider), som ordene kom fra profeten Joseph Smiths læber, efterhånden som han oversatte den ved hjælp af Guds gave og kraft . . . Den indeholder det evige Evangelium, og den kom frem for menneskets børn i opfyldelse af åbenbaringerne." (Millennial Star. Vol. 21, p. 544.)

David Whitmer

„Det var i slutningen af juni 1829, Joseph Smith, Oliver Cowdery og jeg selv var sammen, og englen viste dem for os . . . De blev vist os på denne måde: Joseph, Oliver og jeg sad på en fældet træstamme, da er kom et bord til syne, hvorpå der lå mange guldplader . . . Jeg så dem . . . og hørte tydeligt Herrens stemme erklære, at beretningen på Mormons Bogs plader var oversat ved Guds gave og kraft." (Millennial Star. Vol. 43, p. 437.)

Den præsiderende Biskop taler til ungdommen om

lydighed mod loven

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Den afdøde, berømte filmproducent Cecil B. DeMille sagde engang: „Vi kan ikke knuse de ti bud. Vi kan kun knuse os selv mod dem . . ." I dag ser vi omkring os nogle, som har knust sig selv og deres liv mod Guds love og mod landets love. Det er Kirkens hensigt at afholde folk fra at ødelægge deres liv ved at krænke de love, som er vedtaget for at sikre os mod uret og sorg. Den primære hensigt med loven i dens bredeste forstand er ikke blot at hindre problemer i at opstå, men også at sørge for retningslinier for udviklingen.

Følgende ord er kendt af de fleste unge mænd: „På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at gøre min pligt over for Gud og over for mit land og adlyde spejderloven; altid at hjælpe andre mennesker; at holde mig fysisk stærk, mentalt vågen og moralsk ren."

Det er én af mange love, som er skabt for at vise vej til et værdifuldt og produktivt liv. Ved at holde Guds love og landets love kan et ungt menneske holde sig „fysisk stærk, mentalt vågen og moralsk ren".

Ingen kan opnå noget stort inden for noget aktivitetsområde undtagen ved lydighed mod de love, som styrer aktiviteten.

Satans plan vil slå fejl, fordi den krænker den evige lov.

Carlyle har fremhævet dette punkt fremragende. Han sagde: „Alle store hjerner er respektfuldt lydige mod alle, som er over dem; kun små sjæle er anderledes."

Lydighed mod loven er den grundlæggende bestanddel i al fremgang. Videnskabsmanden er for eksempel kun i stand til at sende et fartøj til månen, hvis han tager alle de fysiske love i betragtning, som regerer universet.

På lignende måde er det kun ved lydighed mod Guds love, at vi er i stand til at overvinde vort jordiske livs svagheder og til sidst modtage ophøjelsens velsignelser. Herren har erklæret: „Der er en lov uigenkaldelig fastsat i himlen, før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet." (L&P 130:20—21)

Medens lydighed mod loven øjensynligt er nødvendig for fremgang, er ulydighed mod loven af præcis den modsatte virkning — den fører mod tilbagegang og tilintetgørelse. Saul, den strålende unge mand, som blev udpeget til at være Israels konge af profeten Samuel, var en meget lovende leder. Da Samuel præsenterede Saul for folket, sagde han: „Ser I ham, Herren har udvalgt? Hans lige findes ikke i alt folket!" Og hele folket brød ud i jubelskrig og råbte: „Kongen leve!" (1. Samuelsbog 10:24)

Uheldigvis blev Saul offer for sin egen stolthed; han begyndte at føle, at som konge var han uden for lovens rækkevidde. Ved en lejlighed overtog han profetens embede og ofrede brændoffer for Herren. Da Samuel fik at vide, hvad Saul havde gjort, sagde han til ham: „Tåbeligt har du handlet. Hvis du havde holdt den befaling, Herren, din Gud, gav dig, ville Herren nu have grundfæstet dit kongedømme over Israel til evig tid; men nu skal dit kongedømme ikke bestå. Herren har udsøgt sig en mand efter sit hjerte, og ham har Herren kaldet til fyrste over sit folk, fordi du ikke holdt, hvad Herren bød dig!" (1. Samuelsbog 13:13—14)

Hvis Saul havde været lydig mod Guds lov, kunne han have været en stor konge. Imidlertid bragte hans ulydighed ham snart lange perioder med tungsindighed og ensomhed. Til sidst tog Saul sit eget liv under et slag med filistrene, idet han i Gilboa lod sig falde over sit eget sværd.

I dag er der unge mennesker, der tror, at de kan handle uden om loven. Sådanne personer søger på tåbelig vis at kontrollere andre, når de ikke engang har lært at kontrollere sig selv.

Statistikken viser, at der er nedgang i anstallet af voksne, der bliver anholdt, medens der er en stigning i anstallet af personer under 18 år, der anholdes.

Kun få af disse unge mennesker gør sig den pris klar, som de betaler for ikke at adlyde loven. Denne pris tænker man ofte på som værende indespærring, men den er meget mere end det. Selv om en ung mand, der er kendt skyldig i en forbrydelse, får en betinget straf i stedet for at blive sendt i ungdomsfængsel, forspilder han nogle af sine mest kostbare borgerrettigheder. Beretningen om hans lovovertrædelse vil altid blive stående, og der vil altid kastes en skygge af tvivl over hans personlighed og hans ærlighed.

Der er nogle, som betragter Guds love og landets love som bestandige kilder til konflikter og forbud. Det er et umodent synspunkt — et synspunkt, som små børn ofte har, når det gælder faste regler. Modenhed bør bringe en person til den erkendelse, at lydighed mod loven tillader én at leve i frihed for loven og være fri for den smerte og sorg, der følger af at krænke loven.

Sand frihed er i virkeligheden frugten af lydighed mod rigtige forordninger og love. Intetsteds kommer dette tydeligere frem end i Frelserens liv. Der har aldrig levet noget menneske, der var mere frit. På grund af sin lydighed mod sin Faders vilje, overvandt Han de af det jordiske livs svagheder, der var skyld i de problemer, der plagede resten af menneskeheden. Hans lidelser i Gethsemane og på korset i lydighed mod sin Faders vilje, gjorde det også muligt for os at være fri. Og ved sin lydighed „havde han nået fuldkommelsen, og blev ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham." (Hebr. 5:9)

Som unge mænd og kvinder, der er medlemmer af Kirken, bør I adlyde Gud og vende jer bort fra enhver filosofisk begrundelse, der fremkalder ulydighed mod loven — uanset hvilke motiver en sådan ideologi synes at gøre sig til talsmand for. Gud har sagt: „Lad ingen bryde landets love, thi den, der holder Guds love, behøver ikke at bryde landets love." (L&P 59:21)

Ulydighed mod loven, hvad enten det er på grund af ondskabsfuld trods, uenighed med loven, eller simpel tankeløshed, fremkalder altid de samme storme og fremviser den samme umodenhed. Omvendt er lydighed mod såvel Guds love som landets love tegn på virkelig modenhed. Som Robert E. Lee sagde: „Man kan ikke være en virkelig mand (eller kvinde), før man lærer at adlyde."

Fornylig blev en fader interviewet af nogle journalister angående sin søn. Det var ikke fordi hans søn havde fået en speciel udmærkelse — det var fordi hans søn lige var blevet anklaget for at have begået en alvorlig forbrydelse. Faderens stemme var, medens han talte med journalisterne, præget af fuldstændig modløshed; alt, hvad han kunne sige, var: „Dette er den mørkeste dag i mit liv."

Statistikken antyder, at denne scene ikke længere er et isoleret tilfælde. Alligevel kunne kriminaliteten og lovløsheden blandt de unge og smerten og kvalen, som forældrene lider, borteliminereres, hvis blot den lov, der for århundreder siden blev givet på Sinaj Bjerg, blev fulgt: „Ær din fader og din moder . . ." (2. Mosebog 20:12) ○

Livet
er let at leve,
det er os selv,
der gør det svært.

R. Storm Petersen (d. 1949)

Den førstefødte

AF AMY HILLYARD JENSEN

Det er sent, og børnene i huset er ved at gå til ro. Selv Paul, der siden sin faders død tavst har fyldt aftenerne med sin nærværelse, er gået i seng, da han har de kvartårlige prøver på universitetet nært forestående.

Jeg sidder i halvmørke og mindes den eftermiddag forleden på biskoppens kontor. Vi talte sammen om Pauls eventuelle mission, og jeg spekulerede over, om biskoppen mon har kunnet gætte, hvad der virkelig foregik i mit hjerte. Jeg sagde alle de rigtige ting. „Det skal Paul selv tage beslutning om, biskop. Vi vil tale om det og bede om det." Men inderst inde råbte jeg oprørsk: „Nej, ikke så tidligt!" Jeg har aldrig sagt nej før. Det har altid været ja eller jeg vil prøve. Vi kunne nok på en eller anden måde klare det økonomisk, og det ville være dejligt for Paul. Men hvad skulle Susan og Bill og Joe gøre uden deres beundrede ældre broder? Og hvor finder en moder styrke til at sende sin søn på mission, når hans fader lige er død? Han var vor førstefødte. Hvordan skulle jeg kunne skilles fra ham nu?

Pludselig fremkaldte ordene minder hos mig, og jeg så for mig foråret i det gule hus på bakken. Det forår, da jeg fandt Kirken – eller den fandt mig.

„Jennie, undskyld. Jeg vidste det virkelig ikke." Han rakte hånden ud efter min skælvende hage og løftede den. „Se nu her, lillesøster, giv mig et smil."

Det skete her i Seattle lige før krigen. Jeg var 17 år, og jeg var forelsket i en dreng med brune øjne. Han hed Roger. Han var lige så upålidelig som vejret i Seattle, men den kendsgerning, at jeg fra dag til dag aldrig kunne vide, om han brød sig om mig eller ej, forøgede kun hans charme.

Mor, som udgjorde hele min familie, ejede det hus, vi boede i; det var bygget i en stil, der var en dårlig efterligning af spansk arkitektur, og det havde lange mugne gange og udsigt over Puget Sound.

En dag i det tidlige forår var Roger kommet hen til min skole, og han fulgte mig hjem. Vi blev stående uden for den store, grønne indgangsdør og talte om forårsfesten på universitetet, hvor Roger gik. Han havde matematik som hovedfag.

Han havde ikke inviteret mig til festen endnu, men jeg kunne mærke, at han ville gøre det. Han stod og holdt sine bøger skødesløst på den ene hofte og lænede sig mod den gule stukmur, medens jeg sad på trappen. Det var en af de gode stunder. Det skete ellers så ofte, at Roger drillede mig og betvivlede, hvor meget jeg holdt af ham. „Hej, ved du hvad, der er en pragtfuld rødhåret pige i min engelsk-klasse; hun hedder Ginger", sagde han engang. „Altså, hende ville jeg gerne have fat i!" Og medens han ord ikke fornærmede mig, var der noget, som gjorde ondt indvendig, fordi han havde lagt mærke til Ginger, og fordi mit hår var mørkeblondt.

Men i dag var hans humør anderledes, og han talte om universitetet. „Om et år er du også der", fortalte han mig. „Jeg vil bære dine bøger." Der dannede sig små rynker i hans kinder, da hans ansigt lyste op i det af hans sjældne smil. Når han så sådan ud, syntes jeg ikke, at hans mund var svag, som mor engang havde beskrevet den.

Så lænede han sig ned over mig. „Du skal være min pige, Jennie", sagde han. Mit hjerte, der var blevet overrumplet, standsede af bare overraskelse, satte så farten op og pumpede varmt blod op i mit ansigt. Da var det, at mor åbnede den grønne dør og kiggede ud.

„Goddag Roger", sagde hun og smilede kort. „Jennie, kan du hjælpe mig? Jeg har lejet kælderlejligheden ud, og de nye lejere kan være her hvert minut. De har brug for tallerkener og andre køkkenredskaber."

Som på et tegn standsede en gammel, blå Dodge pustende på parkeringspladsen i skyggen af vort gamle hyldetræ.

Mor kom ud med et varmt smil på ansigtet. „Godt, I klarede det!" Så præsenterede hun os for hinanden. „Jennie, det er Lyle Holbrook . . . og det er Bill Smith. Drenge, det er min datter. Og det er Roger Daniels."

Han er pæn, tænkte jeg, medens drengene hilste. Det var ham, der hed Lyle, jeg havde lagt mærke til. Hans hår var mørkt, og hans øjne havde et skær af skælmeri. Men hans optræden var så åben og ligefrem, at jeg følte mig irriteret over Roger, der aldrig syntes at være godt tilpas, når der var flere til stede end os to alene.

„Går du på universitetet?", spurgte Lyle Roger.

„Ja", sagde Roger, og hans øjne var sløve.

„Bill og jeg går på tandlægeskolen." Så så Lyle på mig og smilede.

Mor sagde: „Vil I drenge ikke køre ned ad sidevejen til garagen, så kan I læsse jeres ting af lige uden for lejligheden."

Da bilen skramlede omkring hjørnet, pegede Roger på nummerpladen. „Jeg tror, at jeres venner er fra Utah."

„Ja, du har ret", sagde mor. „Nå, jeg må se at komme i gang. Farvel Roger. Kommer du med, Jennie?"

„Ja, mor. Roger, hvorfor bliver du ikke? Mor kan sikkert finde noget at bestille til dig også." Det var ikke blot høflighed; jeg ville helst ikke have, at han gik.

Døren havde lukket sig, men Roger sænkede stemmen: „Jeg føler mig ikke godt tilpas sammen med din mor, skat. Jeg må hellere løbe."

Jeg prøvede at skjule, at jeg var såret. „Udmærket da", sagde jeg.

Han greb min hånd og gav den et fast tryk. „Jeg ringer måske." Da han begyndte at trække sig tilbage, tilføjede han: „Ved du hvad, du må hellere holde lidt øje med disse fyre. De er sikkert mormoner." Før jeg kunne svare, var han forsvundet omkring hjørnet og gik fløjtende ned ad gaden.

Roger havde ret i én ting – Lyle og Bill var mormoner. Men vi behøvede ikke at holde øje med dem. Da de havde boet i lejligheden et stykke tid, sagde mor: „Ved du hvad, jeg synes, at disse to unge mænd er de pæneste unge mennesker, jeg nogensinde har set." Jeg vidste, hvorfor hun følte det på den måde. Eftersom vi boede så nær ved universitetet, havde vi ofte studenter boende. Men de holdt sommetider drikkegilder, eller de havde pigebesøg, eller lejligheden blev forladt snavset og rodet.

Lyle og Bill var overhovedet ikke sådan. De gik i kirke og i skole, vaskede selv deres tøj, gjorde rent og skrev breve hjem. Når de hentede varer i byen, tilbød de altid, at mor kunne køre med, selv om hun oftest sendte mig.

Om lørdagen vaskede de deres tøj. Husets vaskemaskine var et drilagtigt gammelt uhyre, der skulle fodres med en mønt hvert kvarter, så første gang de brugte den, gik jeg ned for at vise dem, hvordan man skulle holde den igang. Og der i vaskerummet, der var fugtigt på grund af vasketøjet, hørte jeg for første gang Evangeliets sandhed.

Jeg vidste allerede en lille smule om mormonerne fra mine historietimer og fra en film, jeg havde set engang. Jeg vidste lidt om pionererne og Brigham Young og Salt Lake. Men jeg vidste ikke spor om, hvad disse mennesker troede på. På en eller anden måde havde navnet „mormon" altid betydet en mærkelig sekt for mig, næsten lige så fremmedartet som „buddhist".

„Fortæl mig lidt om jeres religion", bad jeg dem uden

at bryde mig om, at jeg lød barnligt nysgerrig. Det gjorde de. Vi havde en dejlig time. Nårsomhelst jeg nu hører historien om de gyldne plader, ser jeg for mig disse to i deres gamle skjorter, medens de vred tøj i vridemaskinen og fortalte mig om, hvordan Mormons Bog opstod.

Tøjet var vasket færdigt, længe før min nysgerrighed var tilfredsstillet. „Hvorfor tager du ikke med i kirke sammen med os næste søndag — og tag din mor med", sagde Lyle. „Der kommer altid besøgende, og jeg er sikker på, at I vil kunne lide det."

Jeg var nær ikke gået med, for Roger havde sagt, at han ville ringe til mig om søndagen. Men mor holdt på sit. „Ærlig talt, Jennie, som du dog går og dagdrømmer om den dreng! Han vil kun have godt af at ringe forgæves."

Altså gik vi sammen til mormonkirken. Bygningen var gammel og tarvelig, en amerikansk militærbygning — slet ikke en rigtig kirke, men indvendig var der en strålende ånd, ligesom perlemor, der indvendigt beklæder den knudrede østersskal. Jeg havde aldrig hørt nogen synge sådan.

Og gudstjenesten, der var enkel nok til, at selv det mindste barn kunne forstå den, rørte mig så dybt, at jeg sad med tårerne løbende ned ad mine kinder. Det var mærkeligt, men jeg følte, at jeg var kommet hjem.

Mor sagde ikke meget, men jeg kunne mærke, at ånden også havde rørt hende. Nogle få dage senere inviterede hun Lyle og Bill til middag. De kunne ikke blive ret længe, men under middagen talte vi om Kirken og om dens principper.

„Jeg kan ikke ligefrem påstå, at jeg er ovenud begejstret for tiendebetalingen", sagde mor, „10% forekommer at være en forfærdelig masse penge at skulle betale ud af sin indtægt. Selvfølgelig for en velhavende person er det noget andet."

Lyle smilede. „Jeg ved, at det lyder voldsomt, men de velsignelser, tiende bringer, kan ikke måles i penge. Da jeg var på mission, plejede jeg at forklare folk, at en virkelig tiende-betaling betyder at bringe Herren førstegrøden af alt, hvad vi ejer. Ikke blot penge, men også af vor tid og kræfter."

Det var så mærkeligt at høre den slags ting fra en person, der var så ung — i virkeligheden kun nogle få år ældre end Roger. Jeg spekulerede på, hvad Roger mon ville sige. Roger og jeg havde aldrig talt om religion; han syntes altid at trække sig skræmt tilbage, når jeg prøvede at være alvorlig.

Han kom den aften efter at Lyle og Bill var gået. „Jeg har lånt min fars vogn", sagde han. „Skal vi køre en tur?" Mit hjerte begyndte at banke hurtigere. Måske ville han bede mig med til skolefesten i aften.

Jeg tog en jakke på, fordi det havde regnet, omfavnede mor, idet jeg lod som om, jeg ikke så det diskrete blik, hun sendte mig, og stak så af. Vi gik først hen og bowlede, og alt var godt. Så kom nogle af Rogers kammerater ind, og så var det slet ikke morsomt mere. „Hvad kan han se i dem?", tænkte jeg, idet jeg prøvede på at lade være med at høre efter deres grove tale.

Vi kørte kort efter og kørte ud til klinten, hvorfra vi havde udsigt over skibene og havnen. Lysene glimtede i støvregnen, og Roger rykkede nærmere. Jeg havde siddet og tænkt på middagen sammen med Lyle og Bill og på de spørgsmål, de havde besvaret. Så vendte jeg mig bort fra Roger, fordi tobaksrøgen fra hans ånde var så stærk.

„Du har været så underlig hele aftenen", sagde han. „Den mormon har vel ikke slået mig ud, har han?" Jeg vidste, at han mente Lyle.

„Lad være med at være dum." Jeg flyttede mig vredt bort. „Han har for travlt med at studere til at tænke på piger. Men i hvert fald er han en virkelig pæn fyr, Roger. Han brugte to år til at gennemføre en mission for sin kirke."

„To år!", udbrød Roger. „Du store, du ville aldrig nogen sinde se mig bruge to år af mit liv til at være missionær i."

Jeg så på ham. Hans profil fra panden til munden var en mørk silhuet, men den drilske belysning smeltede hans hage om til en uformelig masse.

„Roger", sagde jeg i en bedrøvet tone, „bekymrer du dig overhovedet ikke om noget som helst?"

Han lo. „Jo, det gør jeg da rigtig nok; jeg bekymrer mig om dig."

„Ah, Roger, det er ikke morsomt." Tårerne brændte i mine øjne. Han rakte ud efter mig, men jeg skubbede ham krænket bort.

„Udmærket." Der blev tavshed i lang tid, kun brudt af vinduesviskerne mod ruden. „For resten", sagde han, „jeg har villet fortælle dig noget." Hans ord faldt lige så kolde og regelmæssige som regnen udenfor. „Jeg har bedt Ginger gå med mig til skolefesten. Jeg er bange for, at det vil blive lidt for raffineret for dig."

Så bakkede han bilen ud på vejen og kørte mig hjem.

Næste morgen, endnu halvt i søvne, erindrede jeg det hele. Roger! Han havde sat mig af ved vores lejlighed uden undskyldning, uden at sige farvel. Og stolthed havde afholdt mig fra at sige et ord.

Forsigtigt fortalte jeg mor, hvad der var sket. Hendes fine, brune øjne var fulde af bekymring for mig, men jeg vidste, hun var lettet. „Der er andre drenge", sagde hun. Men jeg kunne ikke glemme så let. Ligesom på en hånd, der mangler en finger, var der en plet, der gjorde ondt. Jeg fyldte side op og side ned i min dagbog, og jeg prentede sørgmodige digte. Jeg gik i biografen sammen med mine veninder og skyndte mig hjem for at høre, om der var blevet ringet til mig. Når jeg så unge par gå hånd i hånd, så jeg resolut den anden vej.

Lyle må have været klar over, hvad der var sket. Da han så mig en dag, medens jeg var ved at feje fortrappen, sagde han: „Op med humøret, Jennie, du er for sød en

pige til at pine og plage dig selv på den måde." Taknemmeligt smilede jeg til ham. „Hvorfor kommer du og din mor ikke med Bill og mig i kirke igen?", spurgte han.

Vi gik med dem, og igen var det ligesom at komme hjem. Snart blev det til en vane, at vi gik til søndagsskole og nadvermøde om søndagen og til G.U.F. om tirsdagen. Sommetider gik jeg derhen sammen med min mor, og sommetider kom en ny veninde fra kirken og tog mig med. Mange gange gik jeg derhen sammen med Bill og Lyle. De forekom mig at være sådan som de brødre, jeg altid havde ønsket mig.

Pludselig ændrede det hele sig. En søndag i maj blev jeg klar over, at jeg ikke havde tænkt på Roger i flere uger. Når jeg mærkede blomsternes duft eller hørte en kærlighedssang i radioen, greb jeg mig selv i på en eller anden måde at tænke på Lyle.

Det kom som et chok. Han havde altid været venlig mod mig, men intet mere. Nu spekulerede jeg på, om han mon stadig troede, at jeg holdt af Roger. Var jeg for ung? Måske var der en anden.

Men jeg kunne ikke lide at tænke sådan. Mit romantiske hjerte var fuldt af drømme. Jeg tog dem med i skole og hjem igen hver dag, og om aftenen skrev jeg digte i tankerne, medens jeg sad og hang over maden. Sommetider, når jeg gik tur tidligt om morgenen, var jeg så fyldt af glæde, at den føltes som en elektrisk kraft, der måtte undslippe gennem tå- og fingerspidser.

En søndag morgen kom Lyle op til brevkassen i forhallen, samtidig med at jeg hentede vores post. Han tog brevene ud af sin boks.

Jeg prøvede på at tale i en skødesløs tone: „Nå, breve hjemmefra, Lyle? Jeg antager, at din pige skriver til dig."

„Ja, det gør hun; hver uge", sagde han, idet han kiggede glædesstrålende op fra det brev, han var ved at åbne. Derefter sagde han med et bredt smil: „Jeg troede, at du var ligeglad med det."

Tårerne fyldte hurtigt mine øjne, og idet jeg desperat sank den ene klump efter den anden, var det mig umuligt at tale. Lyle, der var vendt tilbage til sit brev, så op igen, stadig smilende. Så blev hans udtryk alvorligt. Jeg sænkede blikket, men skaden var sket. I dette korte øjeblik havde vi begge talt fra hjertet.

Hans stemme var blid. „Jennie, undskyld. Jeg vidste det virkelig ikke." Han rakte hånden ud efter min skælvende hage og løftede den. „Se nu her, lillesøster, giv mig et smil." Det lykkedes mig at levere et smil, og jeg prøvede på at komme i tanker om noget let og morsomt at sige, men der kom ikke noget. Jeg stod bare der og smilede og snøftede.

Han gav mig sit lommetørklæde og så tankefuldt ud af vinduet, medens jeg tørrede øjnene. „Ved du hvad, Jennie, et af de mest vidunderlige principper i Evangeliet er evigt ægteskab. Det er noget, jeg har lært hele livet. Og endnu før jeg tog på mission, vidste jeg, hvem jeg ville gifte mig med. Hun ligner dig meget."

Han vendte sig pludselig om og strøg mig over håret. „I virkeligheden ønsker jeg, at du vil blive medlem af Kirken, før gamle Roger bliver klar over, hvad han er gået glip af", sagde han let henkastet, men hans blik indeholdt et spørgsmål.

Endelig lykkedes det mig at sige noget: „Én gang missionær, altid missionær." Vi lo begge to. Så gik jeg ind i vor lejlighed, medens Lyle gik ned ad trapperne til sin lejlighed.

Det ville have været så let at holde op med at komme i mormonkirken. Fordi Lyle havde været så venlig, var jeg blevet langt mere ydmyget ved dette afslag end ved Rogers holdning. Men jeg vidste, at jeg, hvis jeg blev borte fra Kirken på grund af Lyle, eller i virkeligheden på grund af min stolthed, ville miste noget, som var blevet dyrebart for mig.

Det tog et stykke tid, men til sidst blev jeg klar over, at jeg i virkeligheden ikke havde været forelsket i Lyle. Det var bare det, at han var den type, som jeg godt kunne tænke mig at blive forelsket i engang. Angående Roger vidste jeg ikke rigtigt. Sommetider tænkte jeg på ham, men forsigtigt, ligesom når man ganske let berører et nyligt lægt sår.

Så kom han en aften. Hvor det lignede ham at opføre sig, som om alt mellem os var som før. Det var søndag, og vi var færdige med at spise aftensmad. Han ville have mig med ud at danse. „Jeg har penge", sagde han og klappede på sin baglomme, samtidig med at han smilede på sin vante magiske måde.

„Jeg er ked af det, Roger, men jeg har andre planer."

Han så på mig med det ene øjenbryn højt løftet. „Hør nu her, Jennie-pige", sagde han stille. „Jeg er ked af, at jeg ikke ringede. Jeg har forresten aldrig inviteret Ginger med ud. Jeg tror nok, at jeg bare var jaloux på fyren nedenunder." Hans mørke øjne med de tunge øjenlåg havde stadig magt til at bevæge mig.

Et øjeblik stod jeg vaklende. Det her kunne have betydet meget for en måned siden. Jeg ville græde. Men nu var det for sent. Det, han tilbød, var som en pap-dollar for én, der havde set en perle. Hvordan kunne jeg blive lykkelig nu uden denne perle?

„Jeg er ked af det, Roger, jeg skal til selskab i G.U.F. i aften. Ser du, jeg har besluttet mig at blive en Sidste Dages Hellig."

Vi sagde så farvel, Roger med et lille stramt smil, der sårede mig mere, end han ville have anet.

— — — — —

Det er sent nu, og jer er træt af at tænke tilbage. I morgen vil biskoppen ringe mig op, og jeg er rede. Jeg spørger nu mig selv, hvad ville mit liv have været, hvis jeg ikke havde kendt Lyle Holbrook?

(Forts. på side 22)

Hvad ønsker I, at det nye år skal bringe?

ØNSKER I FRED?

Sørg så for, at du selv har fred i din sjæl. Skab i dit hjem en himmel af ro og stilhed, fri for forvirring og uorden. „Min fred giver jeg jer", sagde Frelseren. Modtag Hans gave og gør Hans vilje, så I kan modtage den.

ØNSKER I GLÆDE?

Så lad den lykke, der er resultatet af godhed og af at efterleve budene, gennemtrænge atmosfæren omkring jer. „Mennesket er til for at nyde glæde." Modtag denne gave med forståelse af, hvad I selv må gøre for at skabe jer glæde i livet.

ØNSKER I KÆRLIGHED?

Så vær kærlig og elskelig. Vær ikke bange for at give din kærlighed udtryk i ord og gerning. Udvid din evne til at elske gennem tjeneste for andre. Modtag denne kærlighedens gave fra Gud, som selv er kærlighed.

ØNSKER I MERE TID?

Så lær at bruge de værdifulde timer, minutter og sekunder med større visdom. Tid til at gøre alt det, vi drømmer om at gøre, er det op til os selv at skaffe. Modtag denne tidens gave.

ØNSKER I MULIGHEDER?

Så luk jeres øjne op for de muligheder, der er lige for hånden. Hvis I gerne vil have personlig udvikling, så udvid jeres horisont, skab jer anledninger til muligheder for at studere, observere og vokse. Modtag denne mulighedernes gave og arbejd for at få jeres ønsker opfyldt.

Kære søstre, det er vor bøn, at det nye år vil bringe jer det, som I ønsker til gavn for jer selv. Vi håber, at fred, glæde, kærlighed, tid og muligheder tilsammen med alle jeres hjertes retfærdige ønsker vil komme til jer i dette NYE ÅR. Må vor himmelske Faders velsignelser være med jer.

Generalpræsidentskabet

Marianne C. Sharp

Belle S. Spafford

Louise W. Madsen.

Der var stor bestyrtelse i stavsbygningens køkken den dag, da geleen ikke ville blive stiv. De nybagte rundstykker var parate, flækket og smurt, krydret med timian, rosmarin og oregano; der var lavet punch af æblemost og ingefærøl; i punchebollen flød en buket af kæmpestore, friske, frosne jordbær, og andre lækkerier. Men hvad nytte var det til med al den dejlige, indbydende mad, når der i løbet af et par timer ville sidde halvfemsindstyve søstre klar til at spise frokost, når man så var nødt til at servere geleen i skåle og spise den med skeer?

„Geleen til salaten blev ikke stiv." Den hviskende information havde alle en national ulykkes overtone. Denne frokost var af stor vigtighed. Hjælpeforeningens

Bestyrtelse i køkkenet

AF HELEN HINCKLEY JONES

stavsbestyrelse ville ære wardfunktionærerne og klasselederne efter sæsonens sidste lederskabsmøde.

Salaten så ellers perfekt ud; den havde en lækker, lyserød rejekulør og alle vidste, at den var fyldt op med små, hele rejer, creme fraiche, hakket purløg og andre rigtig selskabslækkerier. Men enhver, som rystede lidt med en af de tolv skåle eller prøvede at stikke i indholdet med en kniv, måtte med et suk indrømme: „Den er ikke blevet stiv".

De panikslagne søstre, som alle var blændende dygtige kokke på nær én, var ikke vant til, at noget slog fejl.

„Det er sikkert alt for sent at komme mere husblas i", bemærkede en.

„Alt for sent", svarede Jasmine.

„Hvorfor kører vi ikke hen til Clare og får den sat ind i hendes fryseboks", var det næste forslag.

Men gelé som isblokke lød ikke særlig fristende.

„Så bliver vi nødt til at gå ud og få fat i noget grøn salat og nogle dåser tunfisk, så vi kan lave en anden salat i en fart", mente Sally.

Genert og beskeden gav ikke-kokken nu sit besyv med. Det var hende, som ikke var så heldig til at lave mad, og som var vant til at tingene mislykkedes for hende. Når hendes gelé-desserter ikke ville stivne, brugte hun dem som basis for en punch og serverede dem med småkager til. Hvis hendes budding, sødsuppe eller sagosuppe ikke ville blive tyk nok, serverede hun den som sovs over henkogte, afløbne halve ferskener. Blev en kage for fugtig, skar hun den i firkanter og dryssede flormelis over, og var den blevet for tør, lavede hun „arme riddere" med cremesovs. Havde hun lavet kødrand eller forloren hare og opdagede, at den ikke var helt gennemkogt eller -stegt, skyndte hun sig blot at skære den i skiver og brune dem på panden. Den ikke-stivnede gelé var ingen ulykke, den var ikke engang en ordentlig udfordring.

„Køb nogle salathoveder, noget brøndkarse og hvad grønt I ellers kan finde, som vi kan bruge fra den nærmeste forretning. Skyl det, skær det ud og drys det oveni skålene", foreslog hun.

„Vi går allesammen til formøde og lader som ingenting", sagde Jasmine. Og det gjorde de. Men under lektien var der en af søstrene, som forsvandt — hun skulle ud og købe ind til „salaten".

„I må ikke fortælle en levende sjæl, hvad der er sket med salaten", fik Sally de implicerede til at love. Men naturligvis kunne sådan en god hemmelighed ikke bevares. „Det er den bedste salat, jeg nogensinde har smagt", blev søstrene ved med at sige. „Det er vel nok en vidunderlig dressing — må vi få opskriften?"

Det er vidunderligt med succes — det er noget, vi alle ønsker at have. Men det kan godt være, vi trænger til at stå over for nogle enkelte „salater", der ikke rigtig vil lykkes, for at vi kan lære, hvorledes man vender nederlag til sejr. Måske ville vor opfindsomhed dø, hvis vi ikke kom til at stå over for en uventet situation. Der er sket mange, betydningsfulde opdagelser på videnskabens område, fordi metoden eller bestanddelen på grund af én lille fejltagelse blev anderledes — og resultatet blev et nyt produkt. ○

BØRNENES SIDER

Venskabsmaskinen

AF GAYLEENE DAUGHERTY

„Du må gøre et godt indtryk den første dag i den nye skole", sagde Yu Tang's mor.

Yu Tang holdt sine hænder op til eftersyn og lod sin mor se ørerne efter. Hans mor smilede, idet hun rakte ham hans papir og blyanter. Yu Tang tog den lille abacus * op, som hans onkel Chu Li havde givet ham, da hans familie rejste til Amerika. „Den vil hjælpe dig med at finde nye venner i det nye land", havde han sagt.

Yu Tang var meget nervøs, da han nærmede sig skolen. Han håbede, de andre børn ville synes om ham og være venlige. „Hvis du er venlig, så vil de også være venlige", havde hans far sagt til ham i morges.

Lige idet Yu Tang begyndte at gå op ad stien til skolen, kom en lyshåret dreng på hans egen størrelse løbende for at fange en fodbold. Han busede lige ind i Yu Tang med fuld fart, så de begge faldt sprællende om.

Drengen rejste sig op. „Det er jeg altså ked af. Skete der noget?"

„God morgen", svarede Yu Tang, medens han børstede sit tøj af. „Jeg fejler ingenting."

„Jeg hedder Tommy Hatcher", sagde drengen grinende og hjalp med at samle Yu Tangs papirer op. „Er du ny her?"

„Ja, det er min første dag", sagde Yu Tang, medens han samlede sin abacus op. „Jeg hedder Yu Tang."

„Hej! Hvad er det?", spurgte Tommy og pegede på abacusen.

„Det er min abacus", svarede Yu Tang. Han kunne ikke forstå, at Tommy ikke vidste, hvad det var.

„Hvad er den til?"

„Til at regne matematik med", sagde Yu Tang. Han spekulerede på, om drengen gjorde nar af ham.

Tommy grinede. „Det siger du vist bare for sjov! Hvad klasse skal du i?"

„Min far sagde, at jeg skulle gå i femte klasse", svarede Yu Tang høfligt. Det her var temmelig forvirrende for ham, for i Hong Kong gik man ikke i bestemte klasser eller var delt i aldersgrupper.

„Det skal jeg også", sagde Tommy grinende. „Kom, så skal jeg vise dig, hvor vores klasseværelse er."

„Tak."

Tommy lo. „Desuden vil jeg gerne se frøken Wilsons ansigt, når du fortæller hende, at du vil bruge den der til at regne med."

Tommy førte Yu Tang ned ad en lang gang. Han åbnede en dør og sagde: „Her er vores klasseværelse." De gik sammen op til forhøjningen, hvor Tommy sagde til lærerinden: „Frøken Wilson, det er Yu Tang, han er ny her."

Frøken Wilson smilede til Yu Tang og sagde: „Velkommen, det er dejligt at se dig."

Så ringede klokken, og drenge og piger strømmede ind af døren.

„Piger og drenge", sagde frøken Wilson, „vær venlig at sætte jer roligt ned. Jeg vil præsentere jer for vores nye elev."

Alle så på Yu Tang og smilte. Han følte sig meget selvsikker, medens han stod der foran i klasseværelset.

„Dette er Yu Tang, han er fra Kina." Hun smilte til ham og fortsatte så: „Jeg er sikker på, at du vil synes om at være her hos os, og jeg ved, at du vil kunne fortælle os nogle interessante ting om Kina."

Formiddagen gik meget fint for Yu Tang. Han var begyndt at føle sig godt tilpas, og nårsomhelst nogen smilte, gav han dem straks et smil tilbage. Hans far havde ret, de var alle sammen meget venlige. I frikvarteret havde alle sammen omringet ham for at stille ham spørgsmål, og de lærte ham at lege „firkant".

Lige efter frikvarteret sagde frøken Wilson: „Så skal vi have regning." Eleverne tog bøger op fra bordene. Yu Tang lagde sin abacus på bordet; da han så op, sad Tommy og grinede over til ham. Yu Tang undrede sig over, at Tommy ikke tog sin abacus op, men han smilte bare tilbage til Tommy og vendte sin opmærksomhed mod frøken Wilson. Hun var ved at skrive en opgave op på tavlen — 2679 x 86. Yu Tang regnede det meget hurtigt ud, og da frøken Wilson vendte sig om, rakte han hånden op.

„Ja, Yu Tang?"

„Det bliver 230.394", fortalte han hende.

Frøken Wilson så lidt forbavset ud.

„Ja, det er rigtigt, men hvordan regnede du det ud så hurtigt?"

Yu Tang smilte lykkeligt, idet han holdt sin abacus op.

---

* abacus er et lille regnebræt, nærmest som en kugleramme, med hvilken man kan løse selv meget indviklede matematiske opgaver forbløffende hurtigt — hvis man altså ved hvordan.

„Åh, den må du ikke bruge her, Yu Tang", sagde frøken Wilson.

Tommy begyndte at grine højt, og så begyndte de andre drenge og piger også. Yu Tang blev meget forvirret; han troede, at det var ham, de grinede af. Han greb i en fart sin abacus og styrtede så ud af værelset.

„Yu Tang, vent", råbte frøken Wilson; men Yu Tang rendte ud af bygningen. Han satte ikke farten ned, før han var i sikkerhed i sin egen gård.

Hans mor så forbavset op, da han kom ind. „Er skolen allerede forbi, Yu Tang?" Han var lige ved at græde, men han var for gammel til at græde, medens mor så på det. „Jeg går ikke tilbage til den skole", råbte han, og løb ind på sit værelse.

Hans mor bankede på døren. „Yu Tang, hvad er der i vejen? Hvad er der sket?"

„Åh mor", Yu Tang fortalte hende, hvad der var sket. „Det var forfærdeligt, alle lo af mig, selv lærerinden."

„Jeg er sikker på, at det bare er en misforståelse, Yu Tang", prøvede hans mor at trøste ham. „Jeg skal gå med dig i morgen og tale med din lærerinde. Det skal nok blive godt igen."

Senere på eftermiddagen bankede det på hos dem. Da Yu Tang åbnede, stod frøken Wilson og Tommy Hatcher udenfor.

„Må vi komme ind, Yu Tang?", spurgte frøken Wilson.

Yu Tang vidste, at han skulle være høflig mod dem, så han sagde: „Kom indenfor, så skal jeg kalde på min mor." Han præsenterede frøken Wilson og Tommy for sin mor.

„Yu Tang, Tommy og jeg føler begge, at vi skylder dig en undskyldning", sagde frøken Wilson, „jeg var ikke vred på dig, fordi du brugte din abacus, det overraskede mig blot så meget, at jeg talte uden at tænke mig om."

„Jeg er også ked af det", sagde Tommy, „jeg troede, det var for sjov, at du løste opgaven med den." Tommy så ham i øjnene. „Men det var det ikke. Det var ikke min mening, at gøre dig ked af det, Yu Tang. Jeg håber, vi kan være gode venner."

Yu Tang bøjede hovedet. „Jeg er også ked af det. Min mor sagde, at det bare var en misforståelse, og hun havde ret. Jeg vil være glad for at være din ven, Tommy."

„Nu vil jeg gerne bede dig om at gøre mig en tjeneste, Yu Tang", sagde frøken Wilson.

„Ja?"

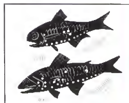
„De fleste af drengene og pigerne i din klasse har aldrig set en abacus før. De lo, fordi de var overraskede over, at du kunne bruge den så hurtigt. Vil du tage den med i skole igen i morgen, så du kan vise os, hvordan man bruger den?"

„Det vil jeg forfærdelig gerne", sagde Yu Tang smilende. „Onkel Chu Li havde ret! Min abacus vil hjælpe mig med at få venner", tænkte Yu Tang, og han smilte igen. O

„Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham."

(Johs. 14:23)

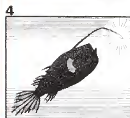

1

2

Havets undere

AF JOAN ANDRE PORTER

3

4

Forestil dig, at du sejler over havet på en kæmpestor oceandamper. Det er sent om natten, både himlen og havet er helt mørkt.

Pludselig breder der sig et strålende lystæppe milevidt over vandet. Eller undertiden blinker havoverfladen af lysende blå gnister, som om stjerner er faldet ned fra himlen. For et øjeblik ser det ud som om skibet sejler ind i en mængde skinnende kugler.

Ligemeget hvorhen du ser, kan du se bånd, pletter, skyer og prikker i hjulformationer af hvidt, blåt og grønt lys. Dette betagende lys, der breder sig over havet, er så kraftigt, at du kan læse en bog ved det.

Dette under er ikke noget eventyr — men en kendsgerning. Her er forklaringen på dette mirakel. Tusinder og atter tusinder af havdyr er i stand til at frembringe lys i deres krop. Det sker, når specielle stoffer i dyrene indgår forbindelse med ilten i vandet. Ildfluer på land frembringer lys på næsten samme måde. Mærkeligt nok er det levende lys, både fra ildfluerne og havdyrene, fuldstændigt koldt lys.

De mindste lysskabere i havdybderne er Dinoerne (Deres latinske navn er dinoflagellatis). Dinoerne er så små, at man kun kan se dem gennem mikroskop, medmindre millioner er sammen og lyser op. Så viser de sig som en sky af lys. Alle dinoer har små finner, der virker som svømmeapparater. Nogle af de mange forskellige dinoer er vist her. (Billede 1)

Nogle dinoer bærer som en rustning en smuk og fantasifuld skal. Andre har intet.

Der er en anden ting vedrørende dinoer, der er lige så mærkelig som deres evne til at frembringe lys. Videnskabsmænd kan ikke afgøre, om de er planter eller dyr. Vi kan se på dem som halvt dyr og halv plante. Ligesom planter får de næring fra sollyset og vandet, men som dyrene spiser de også andre havplanter.

Længere nede i vandet bevæger lanternefisken sig hid og did. (Billede 2) Mon disse 7—8 cm skønheder fejrer nytår? Man kunne fristes til at tro det på grund af deres fine gnistrende opvisning i fyrværkeri. Lanternefisken kan lyse op, når den svømmer rundt, med dens række af lysende knapper på kroppen. Disse enestående organer er som en lanterne med en reflektor. Vi kan gætte på, at lanternefisken bruger sit lys for at finde den rette

mage, men måske, som nogle eksperter mener, bruger de også lyset for at tiltrække andre havdyr og på den måde få et behageligt måltid. Med alle sine lyseffekter er lanternefisken et usædvanligt syn. Og dog er mange af dem mindst lige så smukke uden lys. Deres krop stråler i vidunderlige farver som kobber, sølv, mørkeblåt, ja selv lyserødt og grønt.

Blæksprutten er bestemt ingen særlig smuk fremtoning. (Billede 3)

Med dens ti lange fangarme må blæksprutten være et frygtindgydende syn for andre havdyr. Mange blæksprutter lever på de store dybder og bliver enorme i størrelse. Den største, der nogensinde er set, målte 19 m.

Det meste af tiden redder blæksprutten sig ud af farer ved hjælp af sin evne til at svømme meget hurtigt. Hvis det ikke virker, har den et andet middel oppe under sine fangarme, der kan sprede et „røgslør" af en blækagtig væske.

Nogle blæksprutter kan frembringe en væske, der gløder med et så kraftigt lys, at fjenden blindes, forskrækkes og forvirres.

Andre dovne blæksprutter, der ikke svømmer så hurtigt, er afhængig af lysorganer, der hjælper dem at finde rundt i den forunderlige havverden. Istedet for at fare omkring for at finde føde, opsøger de et godt, sikkert og behageligt sted, hvor de slår sig ned. Så lyser de op og venter. Snart vil små havdyr blive nysgerrige over lyset og svømme hen for at finde ud af, hvad der foregår. Så er middagen serveret for den dovne blæksprutte.

Kan det være en fiskestang, der sidder fast på kroppen af den trivelige lille fisk? (Billede 4)

Ja, virkelig! Den har ikke alene denne fiskestang, men desuden er der på enden af stangen madding, der lyser op. Intet under at denne fisk bliver kaldt for „Lystfiskeren", for den fisker virkelig efter andre fisk.

Lyskilden, der danser og stråler, er fristende lokkemad for andre fisk. De tror, det er en rigtig lækkerbidsken.

Nogle arter af „Lystfiskere", er så forslugne, at de sluger fisk, der er større end de selv. En art er endogså i stand til at sluge ænder og andre fugle fra havoverfladen.

I alverdens have findes disse lysskabere og mange, mange flere som der gør havet til et interessant fascinerende og strålende under. O

Resumé

De tre unge detektiver, Danny, Søren og Inge finder ud af, at hr. Andersen, hvis sommerfuglesamling var blevet stjålet fra museet, i virkeligheden var en bandit. De finder også ud at, at Andersen-formuen på tre hundrede tusinde kroner aldrig var blevet fundet. Avisudklippene giver dem desuden oplysning om, at Andersen var død efter et fald ned ad en trappe, et fald der ikke havde været et ulykkestilfælde. Navnet Morpho, som Andersen nævnte, lige før han døde, kan muligvis have været hans tavse medskyldige og måske også sommerfuglerøveren.

For at få adgang til Andersens hus beder opdagerne Inge og Søren deres far, der er ejendomsmægler, om tilladelse til at vaske vinduerne og tørre støvet af møblerne. Hr. Brede, naboen, lukker dem ind i huset og følger dem fra værelse til værelse. De spørger, om han kender hr. Morpho, men han hævder, at han ikke ved noget.

I studereværelset er der et billede af en prægtig blå sommerfugl, der er malet af hr. Andersen.

Kapitel 4: Indbrud igen!

I de følgende dage var der ro om tingene. Man hørte ikke mere om sommerfuglerøveren, og politiet gav ikke meddelse om at have arresteret nogen. De mente sandsynligvis heller ikke, at de havde fundet ud af noget.

På en måde var Danny glad, fordi han nu var i stand til at koncentrere sig om sit arbejde på museet. Han arbejdede konstant og hårdt, og som resultat heraf havde han nu adskillige hundrede sommerfugle, der var parat til montering.

„Danny, kan du ikke lige komme herhen og hjælpe mig med at flytte nogle kasser?" spurgte hr. Løvenfeldt.

„Jo", sagde Danny, idet han tog sin jakke med, der hang over stoleryggen.

Hr. Løvenfeldt standsede ved et lille bord, der stod i den ene ende af salen, for at tage eftermiddagsavisen, som et avisbud kom med hver dag. Da han lod øjnene glide hen over overskrifterne, blegnede han. „Åh, nej", gispede han. „Det er sket igen!"

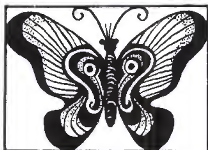
Danny kiggede i avisen. Tværs henover forsiden stod der med flot, sort overskrift: „Sommerfuglerøveren gør indbrud i Sønderby."

„Det må være den samme svindler, som stjal vores", udbrød Danny. Hr. Løvenfeldt nikkede tavs. „Læs det for mig, min dreng. Jeg har ikke mine briller her."

Danny læste det højt. I korte træk stod der, at kort efter Museet havde lukket op om morgenen, var en mand med sort hætte over hovedet kommet farende ind på kontoret og havde sigtet på personalet med en pistol.

Med dæmpet, snerrende stemme havde røveren forlangt at få udleveret alle de sommerfugle, de havde fra Andersen-kollektionen. Han rystede u-

Mysteriet om sommerfuglerøveren

AF MURRAY T. PRINGLE

tålmodigt på hovedet, da damerne tilbød ham deres penge, og mændene tog deres tegnebøger frem. „Behold jeres penge", bed han dem af. „Jeg vil have Andersen-sommerfuglene!"

Da den maskerede røver havde fået dem, jog denne museumsfolkene ned i kælderen, låste døren og flygtede med sit besynderlige bytte.

„Det er alt, hvad der står", sluttede Danny. „Han må være en temmelig desperat person, synes jeg. Jeg undrer mig over, at han ikke sneg sig ind om natten, ligesom han gjorde her."

„Sønderbys museum er en mere moderne institution end vores", svarede hr. Løvenfeldt. Det er godt sikret. Han kunne ikke komme ind i ejendommen uden at udløse en tyverialarm. Jeg gruer simpelthen ved tanken om, at han skulle komme her igen. Og nu truer han folk med en pistol! Hvad kan der dog være ved hr. Andersens sommerfugle, som kan få nogen til at gøre sådan noget?"

Mens alle og enhver stadig ophidset diskuterede det dristige røveri foretaget ved højlys dag i Sønderby museet, skete der en ny udvikling i den forbløffende sag. Sommerfuglene, som var blevet stjålet under det nattelige indbrud i museet, hvor Danny arbejder, havde vist sig igen! De var, efter man havde ledt alle vegne, blevet fundet i en skraldespand på lossepladsen!

Betjent Madsen havde telefoneret til hr. Løvenfeldt for at fortælle ham nyheden. Han tilføjede: „Jeg skal nok sørge for, de kommer tilbage til museet, efter at vore laboratoriefolk har undersøgt dem. Nogle af dem synes at være temmelig medtaget, men måske kan I gøre noget ved dem."

„Det er gode nyheder, hr. betjent", svarede hr. Løvenfeldt. „At de er fundet, mener jeg. Jeg håber så, de bidrager til at finde frem til den synder, som er ansvarlig for det hele."

„Det håber jeg også", var svaret, „men ærlig talt tvivler jeg. Det er nemlig en meget dygtig svindler, vi har med at gøre."

Danny var ikke tilstede, så han vidste ikke noget om det sidste, der var sket. Han havde taget sig en fridag.

Da Søren, Inge og Danny på vej hjem fra en cykletur kom til udkanten af byen, spurgte Søren: „Vil du standse ved museet?"

Danny nikkede. „Det kan jeg lige så godt. Vi skal i hvert fald forbi der alligevel. Hr. Løvenfeldt har måske noget, han gerne vil have mig til at gøre."

„Klokken er ikke så mange", sagde Inge, „vil du arbejde med sommerfuglene?"

„Det minder mig om", sagde Søren — „hvad med at hjælpe dig, Danny? Du sagde, du ville spørge hr. Løvenfeldt, om vi måtte."

„Det har jeg glemt", sagde Danny undskyldende, „men nu skal jeg spørge ham om det."

Da de nærmede sig museet, råbte Søren pludselig: „Hej se engang, der holder en politibil foran!"

„Uha", sagde Danny. „Jeg håber sandelig ikke, der er sket noget igen."

„Måske er det godt nyt", indskød Inge.

„Måske har de fanget sommerfuglerøveren og har bragt ham tilbage til gerningstedet."

Da den unge detektiv-trio bremsede op ved indgangen til museet, hilste overbetjent Madsen og hr. Løvenfeldt på dem. Danny spurgte, hvad der var sket, og de fortalte ham hvordan de stjålne sommerfugle var blevet fundet.

Danny vidste ikke, hvad han skulle sige; han kunne slet ikke tænke. Det hele var ikke blot et mysterium; det var et mystisk mysterium!

Hr. Løvenfeldt, overbetjent Madsen og de tre unge mennesker stod og kiggede på en politibetjent, der løftede en ramponeret, gammel skraldespand ned fra politibilen. Hr. Løvenfeldt udbrød forfærdet. „Det er en skandale! Hvorfor vil nogen dog gøre sig den ulejlighed at stjæle sommerfugle bare for at smide dem ud igen. Det er der simpelthen ikke nogen mening i!"

„Der er noget, som er endnu mere mærkeligt end det!", sagde overbetjenten. „Jeg fik vore laboratoriefolk til at undersøge dem for at se, om det kunne føre til noget spor —"

„Fandt I så ud af noget?" afbrød Danny ivrigt.

Overbetjent Madsen rystede på hovedet. „Nej. Men vi fandt denne." Han tog en konvolut op af lommen og rystede indholdet ud i hånden, som han rakte frem, så de kunne se hvad det var. Det havde engang været en cremefarvet sommerfugl, men den lignede ikke noget som helst nu.

„Hvad mener I", udbrød hr. Løvenfeldt. „Den ser ud, som om den er blevet brændt!"

„Det er rigtigt", nikkede overbetjent Madsen. „Det er den også. Hver eneste hvid eller gul eller meget lys sommerfugl i den skraldespand har fået sine vinger svedet. I nogle få tilfælde er de blevet helt krusede som denne. Men de mørkere er ikke blevet rørt. Nå, hvad får De så ud af det?"

Hr. Løvenfeldt rystede på hovedet. „Jeg begriber overhovedet ikke noget af dette", sagde han. Så vendte han sig om mod Danny.

„Tag skraldespanden med ind, Danny, og prøv at redde, hvad reddes kan." Han rystede igen på hovedet. „En skam, det er, hvad det er!"

Inde på sit kontor satte Danny skraldespanden ved siden af arbejdsbordet. Omhyggeligt pillede han indholdet fra hinanden, indtil han fandt en sommerfugl, hvis cremefarvede vinger havde rustfarvede, svedne pletter. Hvorfor havde nogen dog lyst til at brænde en sommerfugl? Hvorfor var kun de lyse blevet brændt og ikke de mørke? Og hvorfor havde tyven endda gjort sig den ulejlighed at smide dem i en skraldespand, når det kunne have været lige så let at putte hele hele herligheden i ovnen?

Danny sad nu og stirrede på det forkullede insekt. Det kørte rundt i hans hjerne med spørgsmål, han ikke kunne besvare. Han forstod først rigtig nu, hvordan overbetjent Madsen følte det. Nå, sommerfuglene var i hvert fald kommet til veje igen, og nogle af dem kunne måske reddes. Ville nu de, der var blevet stjålet af den maskerede røver i Sønderby, også vise sig igen på samme måde? Ville de også blive brændt? Og i så fald hvorfor?

(Sluttes i næste nummer)

SØNDAGSSKOLE

Undervisning, der vil ændre livsførelsen

AF CLARK D. WEBB

Jesus sagde for næsten 2000 år siden:

„Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21.)

I 1905, da David O. McKay var assisterende forstander for Weber Stake søndagsskole, skrev han noget om at hjælpe eleverne til at gøre brug af en lekties formål. Han skrev: „Det er ikke nok at vide, hvad der er godt, vi skal *gøre* godt." Treogtres år senere skrev psykologen Victor B. Cline efter at have fremført et eksempel på, at de ydre, religiøse adfærd blandt en gruppe mennesker (heri medregnet Sidste Dages Hellige), „næsten ingen forbindelse har" med den sande, kristne barmhjertigheds praksis: „Disse opdagelser viser sandelig, at vi som lærere kommer ynkeligt til kort, hvis det, som børn og voksne lærer . . . ikke omsættes i praksis eller på en eller anden måde ændrer deres livsførelse til det bedre."

Indholdet af disse udtalelser er tydeligt: Det er ikke kundskab om Evangeliet, der frelser, men det er det, at vi *gør* de ting, som en sådan kundskab åbenbarer for os. Søndagsskolelærere! hvad *gør* I for at hjælpe jeres klassemedlemmer til at leve i overensstemmelse med deres forståelse af Evangeliet? Vægten af denne artikel er lagt på at foreslå en konkret måde, hvorpå I kan lede jeres elever „ind på handlingens vej" for at anvende Præsident McKay's ord.

Den meste lærdomstilegnelse synes at finde sted på tre trin: erfaring — tanke — handling. Det vil altså sige, at man først modtager indtryk gennem sansernes påvirkning: vi ser, hører, lugter, rører, undersøger, samler kendsgerninger — vi søger. Så tænker vi over disse erfaringer: vi diskuterer, vi vejer for og imod, vi søger råd, beder, opstiller mål, lytter til guddommelige anvisninger, konsumerer åndelige værdier — vi former begreber. Til sidst gør vi anvendelse af de begreber og principper, vi har lært, det vil sige, vi griber anledninger til at *gøre* det, vi ved, der skal gøres, vi er begejstrede under udførelsen, vi holder os tilbage, hvor det synes passende, vi gør det, vi tror er rigtigt — vi *handler.*

Understregning af det tredje trin i tilegnelsesprocessen: anvendelse — er at hjælpe eleverne at *„gøre* Faderens vilje". Sæt ikke blot som formål for din lektie den ganske simple tilegnelse af kundskab om et begreb eller princip, men få dine klassemedlemmer til at *handle,* så de demonstrerer deres kundskab. Lærere tror ofte, at de allerede gør netop dette, og at de ikke trænger til at ændre noget ved deres undervisning for at indarbejde denne tanke. Men lad os sammenligne nogle udtalelser fra lærere, som vil illustrere forskellen mellem at undervise for at ændre livsførelsen og undervisning for at ændre kundskaben. Læreren afslutter lektien — læg mærke til forskellen på de to nedennævnte fremgangsmåder:

At ændre kundskaben

1. „Brødre, vi skal hjælpe vore kvorum-medlemmer."
2. „Vi bør allesammen holde familiebøn."
3. „Vi kan altså se, at tjeneste er et af Evangeliets første principper."
4. „Piger og drenge, I kan se hvor vigtigt det er at lyde jeres forældre."

At ændre livsførelsen

1. „Brødre, nu da vi er blevet enige om at gøre noget konkret for at hjælpe hinanden, hvilke projekter vil I så foreslå?"
2. „Hvis I ikke holder regelmæssig familiebøn, vil I så tage et skridt hen mod det mål allerede i aften? Vil I i aften knæle sammen med jeres familie?"
3. „Kaj, hvad vil du i denne uge gøre for en eller anden for at vise, at du har forstået princippet om tjeneste?"
4. „Børn, fortæl mig, hvorledes vi kan vise kærlighed til vore forældre . . . Nu vil vi bede enhver af jer om at finde på to ting, I vil gøre i den kommende uge for at vise jeres forældre, at I elsker dem."

Undervisning til ændring af kundskab afhænger næsten helt af de ord, man anvender for at hjælpe eleverne til at opnå den forståelse, læreren ønsker. Undervisning til ændring af livsførelsen anvender ikke så meget ord for at uddele kundskab som for at opildne til handling, det vil sige hjælpe klassens medlemmer til at *gøre* noget. At foretage sig noget er den eneste måde, der betyder noget, når man vil lære noget.

Undervisning til ændring af livsførelsen får en lærer til at spørge meget alvorligt: „Hvad vil et menneske specielt *gøre*, når han virkelig „forstår" det princip, jeg prøver at lære min klasse?" Altså: når en Sidste Dages Hellige „forstår" bøn, omvendelse, eller tempelægteskab, Præstedømmets magt eller et hvilket som helst evangelisk princip, hvad gør han så, som den, der ikke forstår disse ting, ikke gør?

Dette understreger, at klassemedlemmernes adfærd kan være lønnende i sig selv. Den kan indskrænke den tendens, lærere har til at tro, at hvis eleverne kan *tale med* om et princip, så har de lært det. Evnen til at tale om bøn eller lydighed er nødvendigvis nogen garanti for, at taleren selv beder meget eller er lydig. Ord er kun de symboler, der *står for* en eller anden realitet; når det gælder undervisning i Kirken, er de aldrig realiteten selv.

Vor religion er ikke blot en idé. Den er en *metode.*

I næste måned vil vi fremkomme med nogle specielle forslag til bestemmelse af formål for jeres lektier, og som vil hjælpe eleverne til at *leve* Evangeliet. ○

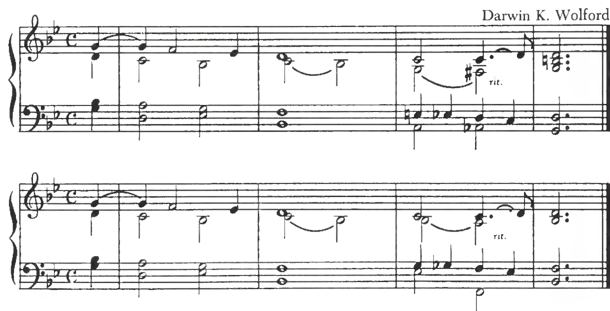
Nadververs for Januar

Senior-Søndagsskolen

„Dette er min gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39.)

Junior-Søndagsskolen

„Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:39.)

Fællesrecitation d. 2. februar 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af januar måned af eleverne i kursus 12 og 18. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

KURSUS 12

(Johannes minder os her om, at vi er Guds børn, og hvis vi følger Hans vej, vil vi vende tilbage til Guds nærhed som ophøjede, genopstandne væsener.)

„I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er." (1. Johs. 3:2)

KURSUS 18

(I dette skriftsted fortæller Jesus os, at som børn af vor himmelske Fader kan og må vi blive Gud lig i tanke og gerning.)

„Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." (Matt. 5:48)

GUF's SPORTSPROGRAM

Kirken lærer os, at vi alle bør leve et velafbalanceret liv. En betydelig faktor i opnåelsen af denne balance er utvivlsomt den afslapning og den fysiske udvikling, der kommer af at deltage i sport. Af stor vigtighed er den vægt, der lægges på holdets og den enkeltes sportsånd i organiserede konkurrencer.

Konkurrence-aktiviteter for Deres unge mennsker med turneringer for hele Kirken afholdes årligt i Salt Lake City og omfatter softball, baseball, basketball, volleyball og golf. Kirkens turneringer har bragt spillere sammen fra mange lande.

For at opfylde et af Gensidig Uddannelses Forenings vigtigste mål, nemlig at skabe åndelig rekreation for Kirkens medlemmer, bliver der afholdt organiserede konkurrence-stævner over hele verden. Nårsomhelst der bliver organiseret en GUF, bør der startes sports-konkurrencer i det pågældende lands mest fremherskende sportsgrene.

Undersøgelser, der er foretaget i de seneste år, har vist, at Kirkens sportsprogram bringer omkring 1000 nyomvendte ind i Kirken hvert år og genaktiverer omkring 2000, ligeledes årligt. Omvendelse finder sted, fordi ikke-medlemmer bliver imponeret over de unge menneskers handlinger og åndelighed inden for Kirken, som de kommer i forbindelse med. Hvert eneste hold og hver eneste individuelle sportsmand styres af faste sportslige regler, og det forventes af lederne og de ansvarlige, at de iagttager høje standarder i deres ledelse og træning.

I løbet af de seneste sæsoner har omkring 2000 hold med ca. 20.000 medlemmer deltaget i basketball-programmet alene.

Her følger et uddrag af et brev, der er skrevet af en stavspræsident om basketballturneringen for hele Kirken:

„De ville have haft en stor åndelig oplevelse, hvis De havde været sammen med os i omklædningsrummet, efter at vort hold havde tabt mesterskabskampen fredag aften. Drengene var naturligvis skuffede, men der var hverken bitterhed eller fordømmelse af drengene selv eller holdet som sådan. Der var kun stor taknemmelighed for den dejlige oplevelse, de havde haft sammen som venner, og for den mulighed, de havde haft for at repræsentere deres ward og stav i turneringen. Deres træner sagde: „Drenge, vi tabte til et godt hold. Vi gjorde, hvad vi kunne. Vi kan være taknemmelige for de gode stunder, vi har haft sammen, for de venskabsbånd, vi har knyttet, og for det privilegium vi har haft at spille sammen i denne turnering." Vi begyndte hver kamp med en bøn om hjælp til at kunne gøre vort bedste og til at være gode sportsmænd, og Herren har velsignet os."

Alt, hvad der kræves for at holde GUF's sportsprogram i gang i et hvilketsomhelst område, er, at man har en interesseret og begejstret leder. Der er en sportskomité i GUF's generalledelse, der er villig til at hjælpe hvert eneste område, som ønsker at danne en organisation for at udføre sportsprogrammet, og som kan give reglerne for en hvilken som helst sportsgren hvorsomhelst i verden. De har allerede opstillet de grundlæggende regler, standarder og fremgangsmåder, hvorefter man skal starte eller holde programmet i gang. På forlangende vil der blive sendt et udkast til ledelsen i enhver stav eller mission inden for Kirken. Dette program er bemærkelsesværdigt derved, at det giver alle og enhver lejlighed til at føle spændingen ved konkurrence. Drengen behøver ikke være den største, den højeste eller den bedste. Han behøver ikke at være medlem af Kirken.

En velkendt person inden for sportskredse i USA sagde engang om Kirkens kampe: „Der findes ingen sammenslutning, som vi fungerer i, der har finere og bedre opdragne spillere."

Unge mænd, som kun synes at have ringe interesse for det religiøse, kan bringes under Kirkens indflydelse gennem sportslige aktiviteter. Ved at give dem det, de ønsker, kan man bringe dem til erkendelse af, hvad de behøver for at få et virkeligt lykkeligt liv.

Dette program kan være en stor hjælp til at gøre de unge mænd stærke i Kirken og vil kunne bistå dem i udviklingen af et vidnesbyrd og deres ønske om at leve retfærdigt.

Vær tro mod sandheden

AF STEPHEN R. COVEY,
tidligere præsident for den irske mission.

Medens jeg udførte missionærarbejde i Irland læste jeg igen og igen en enkel, men meget betydningsfuld lektie om begrebet vidnesbyrd: „Man vil komme til at kende sandheden i samme grad som man er tro mod sandheden."

At lære om Jesu Kristi guddommelighed er anderledes end at lære om noget hvilket som helst andet. Det er ikke i første række et spørgsmål om at indhente kundskab, om logik eller om fornuftsslutninger, om beviser i skriften eller om historiske kendsgerninger. At tilegne sig forstandsmæssige kundskaber om sandheden er kun en ringe erstatning for virkelig at leve, som vi skal for at få den viden, vi søger. For den form for lærdom, der kræves her, er forskellig fra alt andet.

Igen er princippet i denne lærdom: *Vi kan få kundskab om Herren, ikke blot ved at gå i gang med at finde sandheden, men ved at være tro.* Kun ved at flette denne sandhed ind i vort liv kan vi finde den.

HVOR LIGGER ANSVARET?

Vor Fader i himlen har lovet at give et vidnesbyrd om Hans Søns guddommelighed gennem den Helligånd til alle, som er værdige dertil. Ansvaret ligger derfor hos os selv, at vi skal gøre os værdige. Det er ikke Herren, der skal tage sig sammen og sætte sig i forbindelse med os. Det er os, der må forandre os selv og forbedre os for at modtage det budskab, Han har lovet.

Når vi engang forstår klart, at „mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren" (Esajas 55:8); at „således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd" (1. Kor. 2:11); at „hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud" (Johannes 7:17); så begynder vi at lede inden i os selv efter nøglen til denne lære. Vi spørger: „Hvor oprigtig er jeg?" Ønsker jeg virkelig at kende sandheden? Er jeg villig til at betale den pris, der er nødvendig i form af studium, bøn, omvendelse og tjeneste for at gøre mig værdig?"

Mange opdager, at det ikke er Kristus, ej heller profeterne, der vidner om Ham, de tvivler på. I deres oprigtige selvransagelse kan de ikke ærligt lægge skylden på Herren for, at det mislykkes for dem at modtage et vidnesbyrd. Det, de virkelig tvivler på, er deres evne til at gøre sig selv værdige. De aner, at hindringen eller svagheden ligger hos dem selv.

En undersøger skrev: „Jeg tvivlede på, om jeg virkelig kunne, ja, om jeg virkelig ønskede at holde op med at ryge." Andre anerkender også i denne selvretfærdige krise, at det problem, der ligger hos dem selv, er — intellektuel stolthed måske, eller overfølsomhed, eller materialistiske ønsker, eller hykleri. De siger, at det er mislykket for dem at få et vidnesbyrd om Kristi guddommelighed, „fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie: . . . at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger." (L&P 121:35—36)

AT ÆNDRE SIN PERSONLIGHED

Mange mennesker kan ikke lide dette princip, fordi det medfører nogle pinefulde indrømmelser om én selv, og det kræver store anstrengelser at ændre sin personlighed. Man kan ikke på nogen måde skyde genvej forbi disse indrømmelser eller disse anstrengelser. Det er ikke et spørgsmål om blot at indhente kundskab, medens man selv forbliver den samme. Personen selv må ændre sig, hvis

man skal blive i stand til at modtage et vidnesbyrd om Kristi guddommelighed.

Dette princip truede jødernes stolte forhåbninger på Frelserens tid; de, som så frem til en Messias med stor politisk magt, som ville påtage sig det ansvar at ændre verden, så de ikke behøvede at ændre sig. De troede, at det evige liv var at granske skrifterne. Men Kristus lærte dem denne „vanskelige" uundgåelige lære, at selv skrifterne fremhævede, at ord ikke var nok, men at det var nødvendigt at komme til Ham personligt, for at leve efter Hans lære. „Skrifterne", sagde Jesus, „vidner om mig. Og dog vil I ikke komme til mig for at få liv." (Johannes 5: 39–40)

VOR SAMVITTIGHED

Vi kommer til Kristus på Hans betingelser. Herren fremhævede disse betingelser personligt, da Han var på jorden; og bagefter gennem sine profeter. Nogle af disse instruktioner understreger, at blot det at studere er ikke nok; vi må have levende kontakt med Kristi Ånd. Denne kontakt formidles gennem ens egen samvittighed.

Hvordan rådfører en person sig med sin egen samvittighed? Nu må De ærligt spørge Dem selv: „Hvad burde jeg gøre for at komme nærmere til Frelseren?" Hør nu efter! Mediter. Ransag Dem selv, og lyt igen. De vil høre en stemme tale til Dem; den bestandige, stille samvittighedens stemme. De vil ikke høre den i øret. De vil føle den inden i Dem selv – dybt inde i Dem selv – i Deres hjerte og Deres sind. Den vil fortælle Dem nøjagtigt, hvad De skal gøre for at komme nærmere til Herren. De vil erkende visse handlinger, som kalder på omvendelse, en eller anden, De burde være venligere over for, en eller anden, hvis tilgivelse, De burde bede om, en eller anden vane, De burde overvinde, en eller anden dyd, De burde udvikle. Det, som De hører eller føler i Deres samvittighed, er Deres personlige opskrift på at få et levende vidnesbyrd om Jesus Kristus.

VI LYTTER IKKE!

Herren prøver måske på at komme i forbindelse med os, medens vi forhærder vor hjerter mod Ham, sådan som Nephi antyder, at Laman og Lemuel havde gjort: „I har hørt hans røst gang på gang ... men I har mistet evnen til at fornemme, så at I ikke kan forstå hans ord." (1 Nephi 17:45)

Vi begynder nu at tilbede og tjene Gud. Vore bønner bliver på en måde mekaniske og som en fast remse, og man beder den af pligt, ikke fordi man ønsker det. „De ærer mig med læberne; men deres hjerte er fjernt fra mig." Det er ikke noget under, at mange af os taber troen på bønnen: vi får ikke noget svar, vi har ikke en samtale med Herren. Vi lytter ikke.

Vi bør prøve at „lytte" i vore bønner. Når vi beder om en særlig velsignelse, lad os da tavst lytte med vore hjerter for at forstå den lov, ifølge hvilken den er forjættet. (Se Lære og Pagter 130:20, 21.) Når vi hører svaret i vore hjerter, lad os da omhyggeligt overveje det og ærligt ransage os selv for at prøve, om vi er villige til at adlyde denne lov. Hvis det er tilfældet, lad os da svare tilbage og give Herren vort løfte om at ville adlyde. Hvis vi ikke er villige til at adlyde, lad os da ikke bede om velsignelsen. Hvis vi ikke er villige til at forpligte os selv til at gøre os værdige til et levende vidnesbyrd om Kristus, vil vi ikke modtage et sådant.

„Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste." (Galaterne 6:7)

ET LEVENDE VIDNESBYRD

Kun få ting vil inspirere mere til at være ærlig mod sig selv og til at være ydmyg end en oprigtig, lyttende bøn, hvor man fører en samtale med Herren. Den bringer os i levende kontakt med lyset og Kristi Ånd. I denne indstilling, når vi er fuldstændig ærlige, ydmyge, hjælpsomme og hengivne, kan vi i bogstavelig forstand have den Helligånd som vor vejleder og ledsager; og den Heligånd vil overdrage os et vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed.

Uanset hvor intelligente og kundskabsrige vi er, vil vi, med mindre vi har haft en virkelig og personlig oplevelse med Guds Ånd, ikke vide mere om Kristus end den mand, der har været blind fra fødslen, ved om lys og synsevne, ligegyldig hvor stor en tungefærdighed han har til at beskrive øjets anatomi eller lysets egenskaber.

Dette personlige vidnesbyrd er således noget levende. Det er ikke lånt fra en anden, og det er heller ikke lånt fra erindringen om forbigangen åndelighed.

Det er snarere en kilde af „levende vand" (Johannes 4:10), der udspringer af stadige og virkelige erfaringer, som fås ved oprigtig bøn, studium, omvendelse, indgåelse af pagter, lydighed og tjeneste – alt opnået gennem dette livgivende princip, at det gøres med „fast forsæt". (Se Moroni 10:4–5)

At kende Kristus er at stræbe bestandigt efter at blive Ham lig, at blive en del af den guddommelige natur. (Se 2. Peter 1:3–8) Et sådant stadium af viden og væren gør os værdige til evigt liv. (Se Johannes 17:3) ○

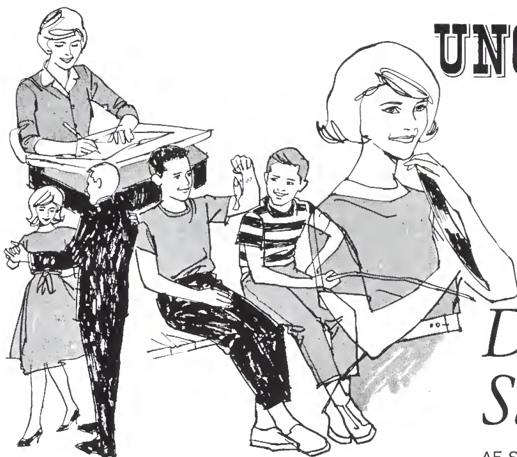
(Forts. fra side 14)

Jeg tror ikke, at jeg havde giftet mig med Roger alligevel, men hvem ved? Engang tænkte jeg, at livet er en flod, der på en eller anden måde altid fører til havet. Uanset hvilken vej, vi tager, tænkte jeg, kan vi ikke undgå at komme tilbage til Gud. Men det er ikke altid sådan. Et lille vandløb, der afskæres fra sit naturlige løb, kan tørre ud eller blive opfanget i en stillestående dam.

På grund af dette er mit hjerte fyldt med taknemmelighed mod Lyle Holbrook og mod Kirken, som udsender unge mænd som ham for at prædike Evangeliet over hele verden. For det var i Kirken, at jeg mødte min ægtemand Jim, og det var i Kirken, vi blev gift for tid og al evighed.

Nu er kaldet kommet til den førstefødte af vore børn. Er der én et sted, der venter på det budskab, som han kan bringe? Hvis det er tilfældet, må Paul bringe det. Herren har givet mig 20 år af min søns liv. To år er kun lidt at give til gengæld.

Når biskoppen kalder, vil Paul være stolt over at kunne give ham sit svar. Hvad mig angår, så traf jeg mit valg den aften, da jeg sagde farvel til Roger. ○

Den barmhjertige Samaritan

AF SUZANNE EYESTONE

Det var en af disse dage i det sene efterår, hvor det pludselig bliver frostvejr. Det var søndag morgen, og jeg var på vej til Kirken. Jeg var kørt tidligt hjemmefra, da jeg måtte køre forsigtigt på grund af de isplettede veje. Bilen begyndte at varme, og jeg sang muntert akkompagneret af bilens motor, der bankede og hostede på en ny måde. Min ånde frøs til skrøbelige ismønstre på forruden.

Først da jeg standsede for rødt lys, lagde jeg mærke til nogle store skyer, der kom ud fra bilens køler.

„Åh nej", tænkte jeg, „jeg har ødelagt bilen." Jeg styrede ind til kantstenen, afbrød motoren og stod ud. Jeg løftede motorhjelmen og kiggede ned i motoren. Det eneste jeg forstod at gøre var at skrue låget af køleren. Jeg havde set far gøre det flere gange.

Låget var varmt, og jeg brændte mine fingre, idet jeg skruede det af og smed det hurtigt fra mig. Damp og kogende vand fossede op, og jeg undgik med nød og næppe at blive forbrændt, og nu dannede der sig endnu flere hvide skyer i den kolde luft. „Åh nej, åh nej!" Nye bange anelser slog mig, og tårerne trængte sig på og begyndte at løbe i tynde striber ned ad mit ansigt.

De forbipasserende biler sagtnede farten, og passagererne stirrede. Folk, der var ude at spadsere, kiggede også, når de gik forbi med hænderne dybt begravet i lommerne. „Åh, nej", sukkede jeg, idet jeg satte mig ind i bilen og skjulte ansigtet i hænderne. Kirken måtte vente, jeg skulle ingen steder nu.

Flere minutter senere var der en, der bankede på vinduet.

„Har De brug for hjælp?"

„Ih, ja!", nikkede jeg, både lettet og taknemmelig.

En dreng på 16—18 år stirrede gennem ruden. Langt lyst hår hang rundt om hovedet på ham og skjulte næsten hans øjne. Han rystede lidt i kulden og knappede med tynde fingre sin røde sweater. Et par cowboybukser og ditto støvler fuldstændiggjorde hans påklædning.

„Jeg ved ikke, hvad der er i vejen", forklarede jeg, idet jeg stod ud af bilen. „Motoren begyndte bare at dampe."

Han bøjede sig fremover, kiggede ned i motoren og følte på køleren . . .

„Hvor skal De hen?", spurgte han, idet han gned fingrene i sine cowboybukser og udforskede mine rødrandede øjne og mine tårestribede kinder.

„I kirke", svarede jeg. „Jeg skal synge i koret."

Da han hørte ordet „kirke", løftede han det ene øjenbryn en lille smule og smilede.

„Nå, det ser ud til, at alt hvad der er sket, er, at Deres køler er frossen." Han kiggede ned i motoren igen.

„Vandet har ikke kunnet komme igennem, og det er blevet ophedet og har kogt over." Han rodede lidt rundt igen og rettede sig så endelig op og så på mig.

„Jeg tror, at alt, hvad De har brug for, er et tæppe til at pakke om køleren nogle få minutter, noget mere vand, og så vil alt være i orden."

Han tog et tæppe fra sin farvestrålende gamle bil og dækkede omhyggeligt køleren og hjelmen til.

„Der er en benzintank nogle få gader længere henne. Jeg smutter lige hen efter noget vand. Det varer kun nogle få minutter."

Han gassede sin vogn op, brølede omkring hjørnet, så det hvinede i dækkene, og forsvandt.

Inden længe var han tilbage og hældte vand fra en dunk ned i køleren. Han ventede, medens jeg startede bilen og fulgte så bagefter mig, indtil jeg nåede kirken. Så forsvandt han med et drøn i hornet og et vink til farvel.

„Hov, vent lidt!", råbte jeg, da jeg kunne begynde at tænke igen. „Jeg har ikke engang sagt tak —" Men på den anden side, hvordan skal man takke en barmhjertig samaritan? ○

Et kærlighedsværk

„Når man elsker og ærer Profeten David O. McKay, og ens lærer — Edwin L. Kamauoha — har en vidunderlig måde at vise det på, bliver man naturligvis ivrig efter at hjælpe til."

Således udtrykker 40 elever sig på skolen i Apia i det vestlige Samoa. De har forenet sig med deres lærer og påtaget sig det stykke arbejde at udsmykke området omkring McKay Falls. Der er blevet anlagt et grønt område, som er opkaldt efter Præsident McKay. Efter at have besøgt stedet sørgede George R. Hill, assisterende GUF-generalforstander, for, at der blev sendt en messingplakkette fra hovedlandet. Drengene har lavet en sti ned til McKay Falls og gjort den sikker for de mange besøgende, der kommer til stedet. Pigerne har plantet Taro, og de har samlet sten, der skal knuses og bruges til opbygningen af en tør og sikker sti gennem det grønne, smukke og hellige område. ○

To omvendte betragter Kirken

AF ED PRUYN

(Broder Edward Pruyn, der gjorde tjeneste som bibliotekar i Trenton (New Jersey) Ward, døde sidste år.)

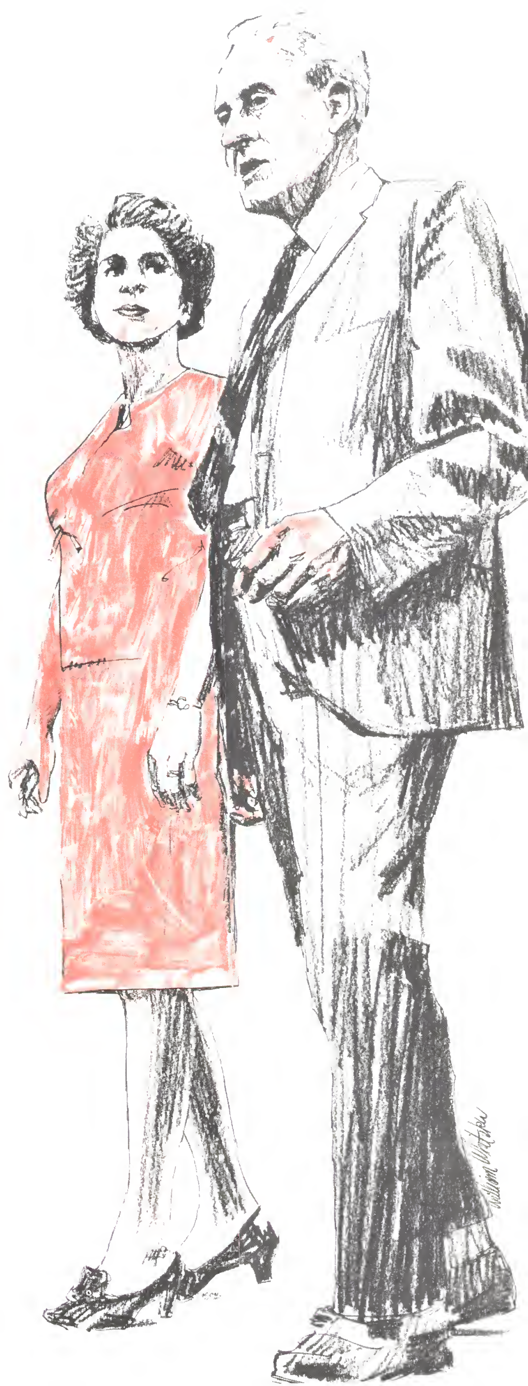
Vi vidste ikke, at vi ledte efter en kirke. Vi fandt den næsten ved et tilfælde ved at se den film, der blev vist i Mormonpavillonnen på verdensudstillingen i New York. I grunden var min kone Rosean og jeg ligesom alle andre mennesker, bortset fra at vi måske var udstyret med en usædvanlig nysgerrighed. Ligesom andre ville vi gerne kende svarene på tre spørgsmål: Hvor kom vi fra? Hvor skal vi hen? Hvorfor er vi her? Vi er sikre på, at alle mennesker har stillet disse spørgsmål på en eller anden måde. I mange tilfælde, som i vort eget, stiller man ikke spørgsmålene højt, men for os selv havde vi stillet dem mange gange.

Filmen på verdensudstillingen samlede vor opmærksomhed om disse emner. Omkring en halv time efter at vi havde forladt pavillonen spurgte vi hinanden, om vi kunne tro på det budskab, som filmen havde bragt os. Vi blev enige om, at vi ikke alene kunne tro budskabet — det ville være en vidunderlig tro — men at vi burde tro budskabet. Vi havde skrevet vore navne på listen over besøgende i pavillonen, og gennem følgende besøg fra ældsterne fik vi mere at vide om det budskab, som Kirken gav til verden. Vi blev endelig døbt den. 19 september 1964.

Hvordan accepterer vore naboer os som Sidste Dages Hellige? Vi bor i et kosmopolitisk område, og vi diskuterer sjældent religion. Men vi har ikke holdt vor kirkelige tilhørsforhold som nogen hemmelighed, og vore naboer er forbavset over, at vi frivilligt har sluttet os til en kirke, der gør sig til talsmand for så stærke meninger imod kaffe, te, tobak og alkohol. Hvor vi bor, bruges disse fire ting i vid udstrækning, og de er næsten blevet en nødvendighed, når naboerne kommer sammen, men vore naboer har accepteret os og vor tro, og de har ikke ændret deres fortsatte venskab og interesse for os som naboer.

Vi er stolte af vort medlemskab i Kirken og ligeledes stolte af den arv, hvormed medlemskabet begaver os. Vi har læst og studeret Kirkens historie og kender den høje pris, som andre har måttet betale for Evangeliet. Det er en arv og en udfordring, som man ikke kan tage let på.

Så snart biskoprådet følte, at vi havde fået et vidnesbyrd, der var stærkt nok til at bære et ansvar, fik vi tildelt opgaver. Min kone blev først bedt om at være bibliotekar i Søndagsskolen og derefter søndagsskolesekretær. Jeg har haft en stilling i drengenes spejderkomité, i Søndags-

skolens bestyrelse, og jeg har været sekretær i ældsternes kvorum.

Siden vi blev medlemmer af Kirken er der sket mange forandringer i vort liv — nogle af dem, måske de fleste af dem, er mest bemærkelsesværdige for os selv. En af de mest betydningsfulde forandringer er, at vi har fundet en fred og tilfredshed, som vi ikke kendte før. I begyndelsen brugte vi modvilligt vendingerne broder og søster, når vi henvendte os til medlemmer af menigheden. Senere fandt vi ud af, hvad vendingerne broder og søster virkelig betød, da vi tog til templet for at blive beseglet for tid og evighed. De, der var i templet den pågældende dag, tilsidesatte alle personlige hensyn for at hjælpe to fremmede.

To måneder efter at vi var kommet hjem fra templet, fik jeg et alvorligt hjertetilfælde. Brødrene og søstrene i vort ward tilbød at hjælpe os på alle tænkelige måder — ved at slå græsplænen, male huset, hjælpe til med det huslige arbejde og med madlavningen. Det gav os en følelse af at tilhøre et broderskab, der ikke kendte til nogen begrænsning for sine udtryksformer, og hvor broderskabet kom meget håndgribeligt til udtryk.

Der var også et andet område, hvor vi ændrede vor tankegang: Vi kender en person, som har en høj teknisk uddannelse, og som har evner, der er stærkt brug for og er meget efterspurgt. Imidlertid kan han godt lide spiritus og har taget underordnede stillinger for at tilfredsstille sin trang til at drikke. I begyndelsen væmmedes vi ved ham, og undgik ham hvorsomhelst, vi var sammen med ham. Vor nuværende stilling er: her er en mand, der trænger til hjælp; hvordan kan vi give den til ham? For os er det en radikal ændring af vor tankegang.

Vi har også fundet ud af, hvor virkningsfuld bønnen kan være, og vi ved, at den har størst virkning, når man beder for en anden. Disse er kun nogle få af de ting, vi har lært, siden vi kom ind i Kirken — ting, som ikke kan bevises af bøger eller i reagensglas, men vi ved, at de er sande.

Den virkelige prøve på vor tro kom med mit hjertetilfælde. Vi vidste begge, hvad der virkelig skete under selve anfaldet. I de få minutter, det varede, før ambulancen kom, talte vi sammen og blev enige om, at vi var meget velsignede. Vi var blevet viet for tid og evighed, og vi vidste, at hvis vi skulle skilles, ville det kun blive for en kort tid.

På hospitalet havde vi mange muligheder for at fortælle andre patienter om, hvordan vi var i stand til at være muntre og tilfredse. En dag var der en katolsk præst, der besøgte patienterne regelmæssigt, som fortalte mig, at han havde været i Salt Lake City og havde været på tempelpladsen. Han spurgte mig ud om vort missionærprogram, hvem de mænd var, der drog ud på disse missioner, og hvordan de blev udvalgt. Han blev overrasket ved at få at vide, at de fleste missionærer selv havde sparet sammen til deres mission, og at de ikke blev understøttet økonomisk af Kirken.

Det er svært at komme ind på alt det, Kirken har betydet for os. Vi misunder de, der har været mormoner hele livet, og alligevel er vi glade for, at vi er omvendte: vi har set og erfaret, hvor lidt den anden side har at tilbyde. ○

Hvor meget vil du betale for dine penge?

Mennesket samler sig værdier, som kan købes for penge, og det gøres på forskellige måder. Værdierne erhverves til forskellige priser. Hvem kan sige, hvor meget penge koster, når mennesket sætter deres bedste venskab over styr for at opnå økonomiske goder? Når en mand ombytter sit helbred med velstand, hvilken slags handel har han da gjort? Hvis en mand tilsidesætter ethvert princip for at tjene penge, har han betalt for meget for dem. Penge, som tjenes på ulovlig vis, kan ikke gøre vedkommende person varig gavn.

Kronen skulle ikke være så nær ved vore øjne, at vi ikke kan se, at formålet med livet er lykke.

Verdens fremskridt skyldes mænd — både store og små — der har sat sandheden over alt andet. Vi bør altid være på vagt for, at vor jagen efter penge ikke skal frarøve os vore evige velsignelser.

Endelig betaler den mand, som jager efter penge med en sådan voldsom lidenskab, at han mister sin forbindelse med Gud, den dyreste pris af alle for det, som vil gå til grunde sammen med ham. ○

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Som et samfund af Hellige her i Danmark føler jeg, at vi står i stor gæld til vor Himmelske Fader for Hans mange velsignelser i det forløbne år.

Som Missionspræsidentskab vil vi gerne sige tak for de velsignelser og det privilegium vi har haft ved at tjene medlemmerne i Danmark. Det har været en stor oplevelse for os at være vidne til vore hengivne medlemmers udvikling.

Vi vil gerne udtrykke vor tak til hver eneste af jer for jeres støtte og trofaste arbejde. Vi har påskønnet det meget, og det er absolut ikke gået upåagtet hen.

Ved hjælp af medlemmernes og missionærers forenede bestræbelser er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blevet præsenteret for tusinder af danske borgere i 1968 som resultat af et forenet Public Relations program.

Vore udmærkede stande på de bedste udstillinger over hele landet har vi haft stort held med. Udbredelsen af „Budskabet" ved hjælp af vore jule-belysninger har været en glæde for medlemmerne og deres venner over hele Danmark.

Ja, 1968 har været et dejligt og velsignet år for de trofaste Hellige. Et år som vi vil huske og se tilbage på med stolthed.

Når vi ser fremad mod det nye år, må vi være meget optimistiske så vel som begejstrede, for dette år kan og bør blive det allerbedste år i den danske missions historie. Hvis vi drager fordel af vore tidligere erfaringer og forøger vor nuværende kundskab, skulle vi blive bedre i enhver henseende.

Det er menneskenes vane at tænke tilbage på fortiden med glæde i deres hjerter for det gode man har udført, og samtidig beslutte at forbedre de svagere punkter. Denne vane er god for sjælen og hjælper os til at stræbe efter nye mål. Jeg føler at der er evige sandheder forbundet med dette nye års beslutsomhed.

Mormons Bog bevidner tydeligt om værdien af at forandre vore dårlige sider og forbedre vore dyder. Alma forklarede sin unge søn, at „ ... du kan ikke skjule dine misgerninger for Gud, og medmindre du omvender dig, vil de stå som et vidnesbyrd mod dig på den yderste dag." (Alma 39:8). Dette er en sandhed, som vi alle kender, og derfor må vi anerkende vore svagheder og stræbe efter dagligt at fuldkommengøre os.

Almas søn, Corianton, må have haft det indtryk, at når et menneske dør og opstår, vil alle synder blive tilgivet og kun det gode vil blive gengivet. Jeg er bange for, at det også er mange medlemmers tanke, men Guds retfærdighed kan ikke tillade, at dette er rigtigt. Vi ved, at det er en kendsgerning, at „den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden." (Alma 34:34)

Efterhånden som du og jeg begynder at blive fyldt med ånden gennem studium og bøn, begynder vi at forstå den vidunderlige gave, „genoprettelse", og hvad Alma sagde til sin søn: „O, min søn, det er ikke tilfældet; men meningen med ordet genoprettelse er at genbringe ondt for ondt eller kødeligt for kødeligt eller djævelsk for djævelsk, godt for det, der er godt, retfærdigt for det, der er retfærdigt, ret for det, der er ret, barmhjertighed for det, der er barmhjertigt." (Alma 41:13)

Ja, det er en berettiget sandhed, at denne vor jordiske prøvetilstand er den tid, hvor vi skal forberede os til at blive værdige til at bo i vor Himmelske Faders nærhed. Vi kan ikke modtage denne velsignelse, med mindre vi har frigjort os for de verdslige synder, eller mere tydeligt „verdslige måder."

Der er kun én måde til at blive som Gud, og det er at påtage os Hans fuldkomne principper. Dette udføres ved: (1) først at tro på dem, (2) derefter at udføre dem i praksis over for vore medmennesker. „Thi det, du sender ud, skal vende tilbage til dig igen og blive dig gengivet . . ." (Alma 41:15)

Jo mere vi praktiserer sande principper, jo mere bliver de vort livsmønster. Til dette formål blev mennesket sat her på jorden.

Jeg er min Himmelske Fader meget taknemmelig, fordi vi har fået lov til at modtage Hans sandheder og især opleve dette år, 1969. Jeg er meget

(Forts. på side 31)

Kirken Går Fremad

Tak fra Præsident David O. McKay

Til Præsident Don L. Christensen, samt medlemmer og missionærer i Den danske Mission.

Kære søskende!

Til den glæde det var for mig at tilbringe min 95-års fødselsdag i mit elskede hjem i Huntsville, Utah, i dette smukke efterårsvejr, bidrog også det lykønskningstelegram jeg modtog fra Dem.

Søster McKay og jeg følte os særlig velsignet ved at være omgivet af vore børn og vore børnebørn ved denne lejlighed, og at blive husket af så mange af vore gode venner og medarbejdere, som vi har i kærlig erindring og agter så højt.

Endnu engang tak for Deres betænksomhed ved at erindre mig på min fødselsdag og for den kærlighed og det venskab De giver udtryk for.

Med kærlig hilsen
David O. McKay,
Præsident

Bryllup

Den 20. juli viedes broder **Johannes Vestbø,** Centrum Sjælland Gren, og søster **Ingegerd Hagström,** Stockholm, af missionspræsident Johnson i Stockholm. Den 12. august viedes parret for tid og evighed i templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hjælpeforeningens åbningsfest

Den 7. september holdt Hjælpeforeningerne i Jylland Distrikt åbningsfest i Århus.

Mødet begyndte kl. 15 og blev ledet af præsidentinden, søster Meta Dybvang. Efter indledende sang og bøn blev der budt velkommen, specielt til missionspræsident og søster Don L. Christensen og til distriktspræsident Verner Buur og alle grenspræsidenter.

Derefter var der et meget fint præsenteret resumé over de nye lektier, først „Åndelig livsførelse" ved søster Grete Haupt, derefter Kredslærerindernes Budskab ved søster Marva Christensen. Vor nye arbejdsleder i distriktet, søster Hilma Skov, fremviste nogle smukke og interessante håndarbejder og lovede at ville rejse ud, hvor der kunne være interesse for håndarbejde, samtidig bar hun et smukt vidnesbyrd om Kirkens sandhed. Derefter fik vi samfundskundskabs-lektien ved søster Anna Lise Buur samt litteraturlektien ved søster Nunne Dybvang Rasmussen som suppleant.

Derefter talte først præsident Christensen og så præsident Buur nogle hjertelige ord til os.

Mødet sluttede med en tak til alle, den afsluttende sang, „Fader vor i Himlen", og bøn ved søster Dagmar Pedersen, Ålborg. Tilstede ca. 75.

Kl. 18 blev der budt velkommen til en festmiddag, tilberedt af søster Betty Lausten, Ålborg, og bestående af sprængt svinekam med grønsager, is med flødeskum, frugter og chokoladesovs plus en sodavand til hver. Søster Sonja Lind Jensen havde haft det store arbejde med arrangementet med borde etc.

Præsident Buur velsignede maden, og så var festen rigtig i gang. Men hvad er en fest uden at råbe hurra? Vi råbte hurra for en morsom sang, forfattet af søster Karna Petersen, hurra for et smukt bord, pyntet af søster Sonja Frederiksen, Herning, med lyngdekorationer, små buketter og gule blomster samt servietter lavet som blomster, og hurra for taler og for Hjælpeforeningen.

Præsident Buur takkede for det fine samarbejde vi har med Hjælpeforeningen her i Jylland.

Til fordel for Hjælpeforeningen blev der solgt lysmanchetter, lavet af Ålborg Hjælpeforening, og håndstøbte lys, og alt blev hurtigt udsolgt.

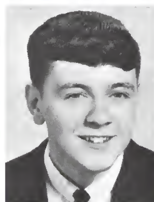
Derefter var der alle tiders dejlige underholdning, oplæsning, musik, sang, og til sidst sluttede Ålborg med sprudlende humør. Vi kan med rette sige, at hvis vi gør noget for andre, glæder vi os selv; jeg tror vi alle følte, at vi havde haft en dejlig aften.

Rådgiver i distriktspræsidentskabet, Vagn Darre, sluttede med bøn.

Tilstede ca. 110.

Meta Dybvang

Missionærankomster:
Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

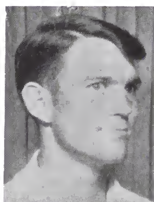
1. september:
Darryl Charles Jenkins fra St. Adrian, Michigan, beskikket til at arbejde i Næstved.

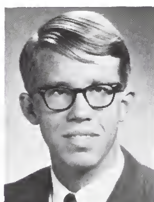
Steven Henry Everts fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejdet i Ålborg.

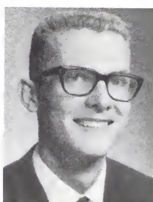
Dan Lee Dahlgren fra Brookings, South Dakota, beskikket til at arbejde i Kastrup.

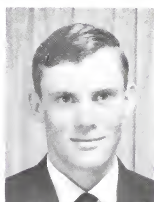
15. september:
David Kemp fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde i Herlev.

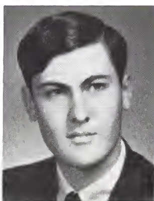
Craig Lewis fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Helsingør.

29. september:
David R. Bird fra Springville, Utah, beskikket til at arbejde i Fredericia.

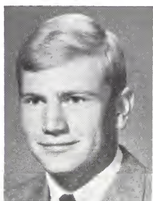
Lynn Palmer fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Randers.

Gregory Martin fra Fallbrook, California, beskikket til at arbejde i Sønderborg.

Alice Dodd fra Payson, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

Wayne Green fra Hooper, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Gary Lassen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Kalundborg.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:
16. september:
Jerold Bryars fra Rupert, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Haderslev.
Lee Valentine fra Downey, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Ålborg.
Loy Pehrson fra Darlington, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Ålborg.
13. september:
Curt Christensen fra Boise, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Bornholm.
Frederick Pack fra John Day, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.
Michael Pope fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Rødovre.
Richard Bell fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Skive.
Sterling Parker fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Glostrup.
Douglas Thompsen fra Clearfield, Utah, efter sidst at have arbejdet i Ålborg.
Kerry Allen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.
19. september:
James Petersen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Århus.
16. oktober:
Carl Vance Christensen fra Minkcreek, Idaho, efter sidst at have arbejdet i København.

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Astrid Ryborg, Gurrevej 191, Hvidovre, København, 60 år den 1. januar
Jonina Palsson, Reykjavik, Island, 70 år den 11. januar.
Lars Holger Jacobsen, København, 85 år den 15. januar.
Esther Thyra Sofie Taaning Carlsen, Odense, 70 år den 22. januar.
Martin Christiansen, Esbjerg, 75 år den 31. januar.
Meta Rosalie Jørgensen, Kretavej 9, Amager, 80 år den 31. januar.

Efterårskonferencen i København Distrikt

Konferencen afholdtes i dagene 14. og 15. september i kirkebygningen på Maglegårds allé i Søborg, og indledtes med instruktions- og lederskabsmøder for Præstedømmet og Hjælpeforeningen lørdag eftermiddag.

Ældste Marion G. Romney fra De Tolvs Råd overværede konferencen og præsiderede ved alle møderne.

Lørdag kl. 19.30 blev der holdt en koncert ved Danmarks Mormonkor under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm. Koret underholdt bl. a. med sangene „I Østen stiger solen op", „Moders navn er en himmelsk lyd", „Jeg ved, min Fader hisset er", og til slut den pompøse „Kristi indtog i Jerusalem." I en kort tale roste ældste Romney koret for den smukke præstation.

Tilstede ved koncerten ialt 407.

Efter koncerten blev der afholdt basar med underholdning, forfriskninger og auktion i festsalen. De forskellige grene i distriktet havde arrangeret hver sin lille bod med smukke håndarbejder og andre ting, som Hjælpeforeningerne havde forarbejdet. Underholdningen bestod bl.a. af et par sketches ved broder Hafstrøm og søster Lillian Krammer.

Tilstede ca. 450.

Søndagen indledtes med møder kl. 8 for henholdsvis Præstedømmets medlemmer og for alle kvinder.

Kl. 10 begyndte formiddagens offentlige møde under ledelse af distriktspræsident Finn L. Nielsen. Efter enkelte bekendtgørelser blev der foretaget en del afløsninger og indsættelser af søskende til stillinger i distriktet. Ungdomsmissionærerne, som havde virket i distriktet, fik deres afløsningsbreve, og en af dem, broder Henning Christensen, bar sit vidnesbyrd om ungdomsmissionærarbejdet.

Efter taler af forskellige søskende fra distriktet talte søster Romney og fortalte en gribende historie om en dansk pige, som for mange år siden blev omvendt til Kirken og sang sangen „O, min Fader" for sin moder. På grund af denne sang blev hele hendes familie senere døbt. Søster Romneys moder var en af denne families børn.

Til slut hørte vi fra ældste Romney, som endnu engang roste koret for dets smukke sang, og derefter omtalte sit slægtskabsforhold til Danmark. Han sagde endvidere, at vi bør være mere åndelige end vi er. „Åndelighed", sagde han, „er at udvikle det, som er af ånd." Han omtalte hvor vigtigt det er at vi beder meget, både i løndom og lydeligt. Vi bør holde familiebøn morgen og aften. Men vi skal altid bede i oprigtighed.

Tilstede 589.

Konferencens hovedmøde kl. 14 var også under ledelse af distriktspræsident Finn L. Nielsen, og indledtes med, at ældste Enoch Andersen blev afløst som missionspræsident Christensens rådgiver, idet han snart skal rejse hjem til Amerika efter sin mission her. Som missionspræsidentens 2. rådgiver blev i stedet indsat tidligere distriktspræsident for Jydske Distrikt, broder Verner Buur.

Blandt mødets talere hørte vi derefter fra ældste Enoch Andersen og fra broder Verner Buur samt fra søster Marva Christensen. Missionspræsident Don L. Christensen talte derefter om, hvor vigtigt det er at vi alle er positive, thi så vil vi få fremgang. Han opfordrede os alle til at undgå al negativ tale og handling, og i stedet tale positivt og gøre det som er positivt.

Distriktspræsident Finn L. Nielsen talte om, hvor vigtigt det er at vi dagligt ifører os Guds rustning. Vi må ikke glemme at støtte vore ledere.

Sidste taler var endnu engang ældste Romney, som indtrængende talte om, at vi skal gå ud til alle folk og bære vort vidnesbyrd for dem.

Tilstede 559. J. V.

Velsignelser:

København Gren: 1. september:

Ole Hansen og Anita Zola Christensen Hansens datter, **Susie Zola Hansen,** velsignet af sin fader.

København Nordre Gren: 1. september:

Linda Ricarda Carneras søn, **Alexander Carnera,** velsignet af broder Benny Lindén.

Per Meilsøe og Kirsten Jensen Meilsøes datter, Pia Meilsøe, velsignet af sin fader.

Frederikshavn: 1. september:

Ingemann Harding Larsen og Elisabeth Mariane Svarre Larsens to døtre, **Mariane Harding Larsen** og **Lone Harding Larsen,** begge velsignet af broder Ejvin John Christensen.

Amager: 22. september:

Erik Bagge Jensen og Anna Margrethe Hansen Jensens søn, **Søren Bagge Jensen,** velsignet af broder Flemming Eliasen.

Efterårskonferencen i Jydske Distrikt

Konferencen afholdtes den 21. og 22. september i Århus og indledtes lørdag eftermiddag med lederskabsmøder for henholdsvis Præstedømmet og Hjælpeforeningen, samt et møde for deltidsmissionærerne.

Lørdag aften var der koncert ved Danmarks Mormonkor under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm, og derefter en meget inspirerende M/M-præsentation ved broder Knud Holmboe fra Esbjerg.

Aftenen sluttede med dans og servering af forfriskninger.

Søndag morgen var der møde for alle kvinder og for Præstedømmet kl. 8.30, og kl. 10 begyndte formiddagens møde. Efter indledende sang og bøn blev tiden overgivet til missionspræsident Don L. Christensen, som afløste præsident Enoch Andersen som 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, broder Eivind Nordby Larsen som forstander for Søndagsskolens Hovedbestyrelse og broder Flemming Hall som præsident for Danmarks Mormonkor.

Medlemmerne opretholdt derefter præsident Verner Buur som den nye 2. rådgiver til præsident Christensen. Broder Poul Andersen, Nordsjælland Gren, blev opretholdt som den nye forstander for Søndagsskolens Hovedbestyrelse med sin hustru, Kirsten Andersen, som sekretær. Broder Henri Olsen fra Amager blev opretholdt som korets præsident.

Præsident Christensen fremsatte derefter for medlemmerne i Jydske Distrikt forslaget om, at distriktet bliver delt. Dette forslag blev enstemmigt støttet af medlemmerne.

Det blev derefter foreslået, at der organiseres et nyt distrikt, omfattende grenene i Frederikshavn, Ålborg, Skive, Randers, Herning og Silkeborg, og at dette distrikt skal kaldes **Nordjylland Distrikt.**

Det nye distriktspræsidentskab, som blev opretholdt, var:

Præsident: Vagn Darre
1. rådgiver: Orla Rode Nielsen
2. rådgiver: Henning Frederiksen

Det blev derefter foreslået, at der organiseres et nyt distrikt, omfattende grenene i Århus, Horsens, Esbjerg, Fredericia og Odense, og at dette distrikt skal kaldes **Fyn-Jylland Distrikt.**

Det nye distriktspræsidentskab, som blev opretholdt, var:

Præsident: Knud B. Andersen
1. rådgiver: Karl Blohm
2. rådgiver: Hans Otto Nielsen

Ordinationer:
Vejle: 26. november 1967:
Otto Frode Nielsen ordineret til præst af broder Knud Bent Andersen.
Skive: 12. maj:
Knud René Riss ordineret til diakon af ældste Charles Seibold.
København Gren: 18. august:
Hugo Niels Hansen ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.
8. september:
Thomas Johannes Thomsen Dige ordineret til diakon af broder Ole Zola Hansen.
Odense: 11. august:
Torben Lindholm Jørgensen ordineret til præst af broder Jørgen Johannes Larsen.
25. august:
Palle Knudsen ordineret til lærer af broder Franz Orla Knudsen.
Esbjerg: 1. september:
Kai Erik Nielsen ordineret til diakon af broder Arne Pedersen.
Nordsjælland Gren: 20. august:
Peter Hartmann Kiel ordineret til lærer af broder Arne Jakobsen.
15. september:
Henning Christensen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.
København Nordre Gren: 1. september:
Kim Bostrup-Sørensen ordineret til præst af broder Arthur Bostrup-Sørensen.
8. september:
Michael Billeskov Jansen ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen.
15. september:
Ole Aarenstrup ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Dødsfald:
Centrum Sjælland:
Den 26. august døde søster **Anna Christine Jensen Ryberg,** 72 år gammel. Æret være søster Rybergs minde!
Aarhus:
Den 29. august døde broder **Poul Hovesen,** 44 år gammel. Æret være broder Hovesens minde!
København Gren:
Den 26. august døde broder **Pouli Emmanuel Eljen Rasmussen,** knap 63 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 31. august. Æret være broder Rasmussens minde!
Helsingør:
Den 14. september døde søster **Johanne Jacobine Hauberg Jensen,** 63 år gammel, og blev begravet under Kirkens ledelse den 18. september. Æret være søster Jensens minde!

DÅB:
København Gren: 3. august
Bent Allan Nielsen, døbt af broder Anders P. Jensen, håndspålæggelse ved ældste Theo Allan Hymas.
Vera Margrethe Gaaser, døbt af broder Anders P. Jensen, håndspålæggelse ved ældste Howard K. Lundeen.
Thomas Johannes T. Dige, døbt af ældste Terry Hymas Reed, håndspålæggelse ved samme.
7. september:
Lisa Karlebo Koch, døbt af ældste Larry R. Jacobs, håndspålæggelse ved ældste Kim Lundeen.
Johan Stenholm Koch, døbt af ældste Kim Lundeen, håndspålæggelse ved ældste Larry R. Jacobs.
Amager: 10. august:
Gerda Koch Hertel, døbt af broder Flemming V. Eliasen, håndspålæggelse ved ældste Dennis R. Fairbourn.
Marianne Goldfarb, døbt af ældste Rodney Grant Garner, håndspålæggelse ved broder Hans Helge Christensen.
Fredericia: 4. maj:
Dorthe Irene Andersen, døbt af broder Knud Bent Andersen, håndspålæggelse ved samme.
Lotte Klausen, døbt af broder Niels Holger Klausen, håndspålæggelse ved samme.
31. august:
Sigrid Christensen Jensen, døbt af ældste Larry Jacobs, håndspålæggelse ved broder Knud Bent Andersen.
Wilma Lea Herbert, døbt af ældste Russell Sorensen, håndspålæggelse ved ældste Jerry Keith Christensen.
København Nordre Gren: 28. juli:
Verner Georg Sennes, døbt af broder Jørgen Ringheim, håndspålæggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.

Randers: 1. juli:
Lone Lisbeth Pedersen, døbt af ældste Paul Terry Gylling, håndspålæggelse ved ældste Max R. Mendenhall.
Lene Merethe Pedersen, døbt af ældste Paul Terry Gylling, håndspålæggelse ved ældste Max R. Mendenhall.
Joan Anette Pedersen, døbt af ældste Paul Terry Gylling, håndspålæggelse ved ældste Max R. Mendenhall.
Anna Kirstine Nielsen, døbt af ældste Paul Leishman, håndspålæggelse ved ældste Paul Terry Gylling.
Aarhus: 3. august:
Poul Egon Hovesen, døbt af ældste William K. Laursen, håndspålæggelse ved ældste Claus Zimmermann Pedersen.
Esbjerg: 3. august:
Kai Erik Nielsen, døbt af broder Carl Johan Grabe, håndspålæggelse ved broder Svend Aage Sønderby.
København Gren: 3. august:
Skive: 25. maj:
Ole Trøjelsgård Larsen, døbt af ældste Doren Sorensen, håndspålæggelse ved samme.
Odense: 17. august:
Ib Bjarne Hansen, døbt af ældste Calvin Freeman, håndspålæggelse ved ældste Daniel Shepard.
Jytte Hansen, døbt af ældste Daniel Shepard, håndspålæggelse ved ældste Calvin Freeman.
Nordsjælland Gren: 18. august:
Inga Jensen, døbt af ældste Jens Hansen, håndspålæggelse ved ældste Ardean Anderson.
Frederikshavn: 29. august:
Kirsten Ulla Henriksen, døbt af ældste Philip O. Anderson, håndspålæggelse ved ældste Robert Jay Harris.

(Forts. fra side 27)
optimistisk angående Hans Kirke her i Danmark. Jeg er vis på, at vi virkelig er klar over vore velsignelser, og jeg føler, at de aktive medlemmer ønsker at være eksempler på disse sandhedsprincipper for at sikre sig lykke.

Jeg er optimistisk angående vore unge og beder for deres velfærd og fortsatte lykke. Vi har virkelig ansvar for dem. Må Gud velsigne dem, så vel som dig og mig, til at få et ønske om at hjælpe dem til at forblive trofaste.

Må vi alle anerkende sandhederne om „genoprettelsen" af alle ting, og må vi beslutte os til, at 1969 skal være vort år til at stråle i fuldkommenhed.

Vi i Missionspræsidentskabet sender jer alle vore bedste ønsker om et godt og fremgangsrigt Nytår.

Richard L. Evans

Det talte ord

Ægteskabet er mere end et bryllup

„En af mine elever skrev til mig og fortalte om sin forlovelse", sagde William Lyon Phelps. „Der bliver ikke noget fint bryllup", sagde han, „men det bliver et vidunderligt ægteskab." (1) Her nævnes en enkel kendsgerning, der sommetider overses — den kendsgerning, at ægteskabet er meget mere end et bryllup — afgjort mere. Og en af de vigtigste kendsgerninger, man må se i øjnene, er, at ægteskabet udgøres af hverdagens pligter, rutine og ansvar — dag efter dag efter dag — og at ægteskabet er en forbindelse mellem to ufuldkomne mennesker, en forbindelse, der kræver karakterstyrke, loyalitet, sund fornuft og sund dømmekraft sammen med, at man i høj grad må opgive megen selviskhed, og en aldrig svigtende forpligtelse til at gøre det til en lang og varig succes. „Den kunst, at leve lykkeligt sammen, er måske en af de største kunster, der findes" (2), sagde Dr. Phelps. „Naturligvis . . . for der bliver brug for alle former for tilpasningsevne." (1) „Skænderier og diskussioner vil med sikkerhed opstå, (men) det, som er stort, er, at man ikke lader dem vare . . ." (2) I ægteskabet må „to adskilte personer arbejde mod det samme mål . . ." sagde Tempel Bailey. „Det er umuligt for et ægtepar at opnå lykken, hvis de har øjnene fæstnet på forskellige stjerner; . . . de må sætte sig et eneste mål og arbejde hen imod (det) . . . Hold op med at stræbe for uopnåelige eventyr om en uopnåelig fremtid. Tag det bedste af jeres drømme, og tilpas det til tilværelsen, som den kommer dag for dag." (3) „Skilsmisse er en falliterklæring." (2) „Det bedste mål", sagde en fremragende autoritet, „er selve ægteskabets succes." (4) Afprøv alt, og husk på, at ægteskabet er en forbindelse mellem to ufuldkomne personer — en forbindelse, der kræver karakterstyrke, loyalitet, humoristisk sans, sund dømmekraft og sund fornuft, samtidig med, at man opgiver megen selviskhed, samt en aldrig svigtende forpligtelse til at gøre det til en succes — en lang og varig succes. Ægteskabet er meget mere end et bryllup. „Ægteskabet er noget fint og helligt, hvis man gør det til det . . ." (1) O

(1) Dr. William Lyon Phelps citerer en ukendt skribent.

(2) Dr. William Lyon Phelps „Marriage is What You Make It", Delincator August 1962

(3) Temple Bailey, „The Bride Who Makes Her Dreams Come True", Ladies Home Journal, June 1912

(4) Dr. Paul Popence, „Make your Marriage a Partnership", Ladies Home Journal June 1942.